Exod - Comentarii Jean Koechlin

Situaţia s-a schimbat radical în Egipt de la Geneza până la Exod. Acum faraon şi poporul său sunt caracterizaţi prin aceea că nu-l cunosc pe Iosif (v. 8; Fapte 7.18). Cel care salvase Egiptul şi susţinuse viaţa unei întregi naţiuni a fost uitat cu desăvârşire! Tot aşa este şi astăzi în lumea al cărei prinţ este Satan. Isus Mântuitorul nu-Şi găseşte loc în gândurile oamenilor. Şi, în mod similar, ca urmare a faptului că nu Îl cunosc pe Dumnezeu şi pe Fiul Său, sufletele sunt ţinute într-o grea robie, sub care unele gem, dar de care marea majoritate nici nu se sinchisesc. Această robie sub care Satan îi ţine pe oameni este zugrăvită în chip izbitor prin muncile la care copiii lui Israel erau siliţi fără milă (v. 13). Dar subiectul cărţii Exod este răscumpărarea: eliberarea poporului lui Dumnezeu scos de sub această grozavă robie – dar aceasta cere mai întâi descrierea stării sale tragice.Împăratul cel rău ordonă uciderea băieţilor nou-născuţi în Israel (comp. cu Matei 2.16), dar Dumnezeu Se foloseşte de femei care se tem de El şi care nu tremură la porunca împăratului, pentru ca, prin acestea, să înfrângă planurile vrăjmaşului. Cât de preţioase sunt pentru inima lui Dumnezeu toate semnele de credincioşie în mijlocul acestei scene unde domneşte Satan!

Dumnezeu, în harul Său, nu a dorit să-Şi lase poporul în robie. El le-a dat un salvator: pe Moise, simbol al lui Hristos, a cărui istorie ne este relatată în numeroase locuri din Scriptură (Fapte 7.20 ...; Evrei 11.23 ...). În coşuleţul (sau chivotul) pe care i l-a pregătit mama lui avem o imagine a grijii deosebite cu care părinţii creştini îşi protejează copiii de influenţele dăunătoare ale lumii din afară. Dar numai această grijă nu este suficientă. Este necesară credinţa: coşuleţul trebuia pus pe apă. Şi Dumnezeu răspunde acestei credinţe cu o salvare providenţială. El dirijează totul din umbră. În final, porunca lui faraon nu va avea alt rezultat decât acela de a pregăti în însăşi casa lui un răscumpărător pentru Israel.Ajuns la maturitate, Moise dă dovadă de o credinţă de excepţie, ca şi părinţii săi. Evrei 11. 24 ... subliniază cum el refuză viitorul strălucit care i se oferă; el alege ... socoteşte ... şi care îi este secretul? „Privea spre răsplătire“. Măreţ exemplu pentru toţi cei care avem înainte această alegere: lumea cu gloria şi cu plăcerile ei, sau „ocara lui Hristos“! Moise venise pentru a-şi elibera poporul. Dar şi din punerea lui deoparte putem desprinde învăţături importante. Oricât de mare ar fi afectivitatea noastră, nu-L putem urma pe Hristos prin puterea noastră naturală (v. 12; comp. cu Ioan 18.10).

Moise a renunţat la poziţia şi bogăţia lui pentru a-şi ajuta fraţii asupriţi. Respins de ei, fuge într-o ţară străină. Acolo, după ce se înfăţişează ca unul care ajută şi potoleşte setea (v. 17), primeşte o soţie şi devine păstor. Toate aceste trăsături ne fac să ne gândim la Fiul lui Dumnezeu care Şi-a părăsit gloria pentru a veni să cerceteze şi să mântuiască pe poporul Său Israel. Ai Săi nu L-au primit (Ioan 1.11). El este acum departe de lume, ca Marele Păstor al oilor şi ca Mirele Bisericii câştigate prin harul Său şi care acum are parte de respingere, ca şi El.Au trecut patruzeci de ani din viaţa lui Moise şi Dumnezeu este pe cale să i Se descopere într-o „vedenie minunată“. Pentru Agar, El alesese o fântână, pentru Iacov, o scară, iar pentru Moise, acest misterios rug în flăcări. Poţi spune şi tu unde şi cum L-ai întâlnit pe Domnul?Dumnezeu doreşte să-i arate lui Moise îndurarea Sa faţă de poporul ales. În mijlocul cuptorului Egiptului, Israel era, ca şi acest rug, încercat, dar nu nimicit prin foc. Tot aşa este şi acum pentru răscumpăraţii Domnului. Rostul încercării de foc este să nimicească răul nejudecat din mijlocul lor.Numai în Hristos, focul divin care a venit din plin asupra Lui nu a găsit nimic care să poată fi mistuit (Psalmul 17.3).

În timpul lungilor ani de servitute în „cuptorul de fier“ al Egiptului (Deuteronom 4.20), Dumnezeu nu a rămas indiferent faţă de suferinţele poporului Său. El Şi-a amintit de promisiunile făcute lui Avraam (Gen. 15.13, 14), lui Isaac (Gen. 26.3) şi lui Iacov (Gen. 46.4). Sosise şi momentul să Se facă cunoscut alor Săi prin Moise, prezentându-Se ca Dumnezeul părinţilor lor, care în acelaşi timp este şi Dumnezeul care Se gândeşte la ei cu dragoste, pentru a-i elibera. Oare nu este în aceeaşi măsură cazul ca El să fie cunoscut de toţi cei care gem sub povara păcatelor lor? Starea jalnică a făpturilor Sale pierdute nu putea să nu-L mişte pe Dumnezeu, întocmai cum nu putea să nu vadă suferinţele lui Israel şi să nu audă strigătele şi gemetele lor. Da, El nu Se mulţumeşte numai să ia cunoştinţă de „durerile“ lor (v. 7). El adaugă: „Am coborât ca să-i scap“.Dumnezeu S-a coborât până la noi în Isus şi prin El suntem eliberaţi. Dar S-a oprit El aici? Nu, El a dorit ca mai departe să ne facă poporul Său, să ne pună într-o relaţie cu El şi să ne îmbogăţească (v. 22). Dumnezeu Îi dezvăluie lui Moise Numele Său: „EU SUNT“, Cel a cărui prezenţă umple eternitatea. El există, El este, toate celelalte decurgând din aceasta (Isaia 43.11, 13, 25).

La curtea lui faraon, Moise învăţase toată înţelepciunea Egiptului. Dar nu învăţase să-L cunoască pe „EU SUNT“. Anii petrecuţi în palatul regal nu l-au făcut un instrument potrivit pentru eliberarea poporului său. Uciderea egipteanului a demonstrat tocmai contrariul. După patruzeci de ani în şcoala lui faraon sunt necesari alţi patruzeci de ani în şcoala lui Dumnezeu, tocmai în Madian. Rezultatul este că Moise nu mai are nimic care să-l facă mândru. Odinioară „puternic în cuvintele lui şi în fapte“ (Fapte 7.22), declară acum că nu are vorbirea uşoară şi lasă deoparte toate capacităţile personale. Dar, dacă pe bună dreptate a încetat să se încreadă în sine, el încă nu se încrede pe deplin în Dumnezeu. Trebuie să înveţe că Domnul, când cheamă pe cineva în slujbă, dă şi puterea necesară pentru împlinire.Toiagul preschimbat în şarpe arată că, dacă Dumnezeu îi permite lui Satan să lucreze pentru o clipă, tot în puterea Lui stă şi să-i nimicească lucrarea. La cruce, Hristos a triumfat asupra puterilor răului (Coloseni 2.15). Mâna pusă în sân (inima: izvorul răului) care se acoperă de lepră şi care apoi este făcută sănătoasă ilustrează puterea lui Dumnezeu de a îndepărta pata păcatului.

Înainte Moise plecase fără să fi fost trimis de Dumnezeu. Acum, când îl trimite Domnul, ridică tot felul de obiecţii posibile pentru a nu urma chemarea: incapacitatea sa (3.11), ignoranţa sa (3.13), lipsa lui de autoritate (4.1), de talent în a vorbi frumos (v.10), de aptitudini pentru această misiune a sa, cu dorinţa ca altcineva să o îndeplinească (v.13), eşecul primei lui încercări (5.23), lipsa de înţelegere manifestată de fraţii săi (6.12). Oare nu venim şi noi deseori cu asemenea motive pentru a nu asculta? Versetele 24-26 ne amintesc de faptul că, înainte de a intra într-o slujbă publică, este necesar ca slujitorul lui Dumnezeu să-şi fi pus propria casă în ordine. Până acum, probabil sub influenţa soţiei sale, Moise nu-şi circumcisese fiul în semn de condamnare a cărnii. Dumnezeu o cerea (Gen. 17.10-14) ca pe un lucru necesar şi drept în casa slujitorului Său. Şi aceasta era o problemă care trebuia rezolvată sub ameninţarea morţii!Versetele 27 şi 28 ne indică unde sunt chemaţi să se întâlnească fraţii: la muntele lui Dumnezeu – şi, de asemenea, care trebuie să fie subiectul conversaţiei lor: Cuvântul lui Dumnezeu şi lucrările Sale minunate.La începutul capitolului, Moise spusese: „Iată, nu mă vor crede“. Dar Domnul le-a pregătit inimile, astfel că la sfârşitul capitolului putem citi: „şi poporul a crezut“ (v.31, comp. cu 2 Cronici 29.36). Chiar înainte de a fi fost eliberaţi, ei se pleacă înaintea Lui.

Egiptul oferă o imagine zguduitoare a lumii, altfel spus, a societăţii omeneşti organizate fără Dumnezeu. Prin chiar respingerea autorităţii lui Dumnezeu, lumea şi-l ia ca şef pe Satan, numit şi „stăpânitorul acestei lumi“ (Ioan 16.11). Este un prinţ dur şi fără scrupule, a cărui imagine ni se prezintă prin crudul faraon. Când unui suflet începe să i se trezească conştiinţa şi geme pentru eliberare (precum Israel în acest capitol), Satan nu precupeţeşte nici un efort ca să-l reţină şi să-l prindă şi mai strâns, împovărându-l cu munci suplimentare (vezi v.9). El distrage acea persoană printr-un iureş de activităţi, pentru a-i abate gândurile lăuntrice şi a-l împiedica să găsească timp să se ocupe de nevoile sufletului

său.Da, am cunoscut şi noi prea bine ce înseamnă a geme sub jugul lui Satan, „robi ai păcatului“ (Romani 6.17), „robiţi diferitelor pofte şi plăceri“ (Tit 3.3), incapabili să ne eliberăm prin propriile eforturi. Este oare cu putinţă ca dintre cititorii noştri să se găsească cineva în această stare? Cuvântul lui Dumnezeu îi oferă o eliberare deja împlinită. Hristos, Cel care este mai mare decât Moise, nu numai că a vestit-o, ci El Însuşi a împlinit această răscumpărare. El a smuls sufletele noastre de sub groaznica robie a diavolului, a lumii şi a păcatului.

Faraon nu dă nimic; dimpotrivă, devine din ce în ce mai sever. În zadar se plâng la el (v.15-18). Nu numai că Satan nu cunoaşte îndurarea, ci îşi găseşte plăcerea în nenorocirea robilor săi. Abia dacă este satisfăcută o poftă, că apare o alta şi trebuie să fie împlinită imediat. Numai Hristos poate satisface o inimă în mod desăvârşit. Uneori Dumnezeu rânduieşte lucrurile astfel încât eliberarea nu este imediată, pentru ca omul, simţind apăsarea jugului vrăjmaşului şi adâncimile stării sale nenorocite, să fie în sfârşit gata să recunoască faptul că numai Dumnezeu îl poate scăpa de acestea.Răspunzând la descurajarea robilor Săi (v.23), Dumnezeu nu le face nici un reproş. Dimpotrivă, este ocazia unei noi revelaţii din partea Lui. DOMNUL sau „Iehova“ este numele pe care Dumnezeu Şi-L ia în relaţia Lui cu Israel. Pentru patriarhi, El era Dumnezeul cel atotputernic (Ebr. „El-Şadai“), Proprietarul cerului şi al pământului. Acum scopul Lui este de a introduce o relaţie nouă, ceea ce de asemenea Îi aduce un nume nou: „Eu sunt DOMNUL!“. DOMNUL este Cel care nu Se schimbă niciodată şi care rămâne credincios legământului Său. Pentru noi, credincioşii din vremea harului, El are un nume şi mai scump, acela de Tată, pe care Isus a venit să ni-L facă cunoscut (Ioan 17.26).

În v. 6 - 8, Dumnezeu i-a dezvăluit lui Moise întreg planul Său de mântuire, ca o consecinţă a noului nume, DOMNUL, pe care Şi l-a luat în relaţie cu Israel. Şi acest plan de mântuire este încă o dată certificat prin semnătura Sa: „Eu sunt DOMNUL“. „Eu, Eu sunt Acelaşi, care îţi şterg fărădelegile, pentru Mine, şi nu-Mi voi mai aminti de păcatele tale“ va confirma Dumnezeu în Isaia 43.25. Este trist să remarcăm că Israel, „din cauza descurajării“ (v.9 nota b: sau a nerăbdării; sau a neliniştii duhului), nu ascultă. Este prima manifestare a necredinţei acestui popor, urmată, vai, după cum vom vedea, de un şir lung de căderi similare (Psalmul 106.7).La rândul său, Moise este din nou îngrijorat şi descurajat. Credinţa lui nu este în măsură să-şi însuşească Numele şi promisiunile DOMNULUI.Atunci Dumnezeu Îşi îndreaptă atenţia spre ai Săi. Ei sunt amestecaţi cu străinii, dar ochii Lui îi disting şi Îi face plăcere să-Şi amintească de numele lor. „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi“ (2 Timotei 2.19). Şi să ne mai amintim şi versetul care este o încurajare pentru credincioşi, orice vârstă ar avea ei: „Ochii Domnului privesc spre cei drepţi şi urechile Lui sunt deschise la strigătul lor“ (Psalmul 34.15; 1 Petru 3.12).Avem aici numele mai multor membri ai familiei lui Levi care, fie în bine, fie în rău, au jucat un rol important în istoria lui Israel: Core şi fiii săi, cei patru fii ai lui Aaron, Fineas ...

În Psalmul 90 (o rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu), Moise se referă la vârsta de 80 de ani ca fiind limită a vieţii pentru un om viguros. Totuşi aceasta este chiar vârsta la care el însuşi îşi va începe slujba (v.7). Când Dumnezeu cheamă un slujitor, El începe prin a anula puterea naturală a acestuia, asigurându-i apoi noi surse de putere care, într-o manieră evidentă, îşi au originea în El Însuşi.Domnul a făcut cunoscut mai dinainte gândurile Sale lui Moise şi lui Aaron. Acele lucruri care pentru egipteni erau urgii (9.14), în relaţie cu poporul lui Dumnezeu erau numite „semne“ (v.3), rânduite pentru învăţătura lor morală. În felul acesta îi învaţă Dumnezeu pe creştini cu privire la lume, la Satan şi la sărmanele sale victime. Cuvântul Său ne ajută să înţelegem „marile judecăţi“ care se vor abate asupra oamenilor fără pocăinţă. Ne mai spune de asemenea despre modul cum Îşi va scoate din această lume poporul răscumpărat, pentru a-l introduce în patria cerească (v.4). De aceea, iubiţi prieteni creştini, ce fel de oameni ar trebui să fim noi, printr-o purtare sfântă şi evlavioasă! (2 Petru 3.11).Moise şi Aaron prezintă înaintea lui faraon şi a slujitorilor săi semnele anunţate în cap.4. Vorbind despre victoria asupra lui Satan (şarpele) şi asupra păcatului (lepra), putem vedea în ele o ilustrare simplificată a Evangheliei.

Dacă egiptenii nu ţin cont de primele două semne, aşa cum îi spusese Domnul lui Moise, urmează al treilea semn, cu adevărat serios: apa transformată în sânge. Apa ne vorbeşte despre lichidul care răcoreşte şi dă viaţă, în timp ce sângele vărsat vorbeşte despre moarte. Cuvântul i-a fost dat omului pentru a-i oferi viaţa, dar, dacă acesta nu îl primeşte şi refuză să creadă, acelaşi cuvânt va deveni pentru el judecată şi moarte (citiţi Ioan 12.48). Astăzi Cuvântul vesteşte harul, dar şi judecata pentru cei care nu-l primesc. Într-un fel sau altul, toţi îl vor întâlni, fie în prezent, spre viaţă, fie mai târziu, spre moarte!Ceea ce vorbise Domnul a venit asupra egiptenilor. Nilul, artera vitală a ţării, din care ei îşi făcuseră un zeu, devine acum un obiect care provoacă dezgust şi scârbă. Sângele umple râul, canalele, bălţile, iazurile, chiar şi vasele. Toate izvoarele la care lumea îşi potolea setea sunt otrăvite şi ucigătoare (v.18). Să ne ferim să bem din ele! Şi de această dată vrăjitorii fac acelaşi lucru prin farmecele lor. Prin puterea lui Satan, ei imită ceea ce aduce moartea numai pentru a face şi mai mare nenorocirea poporului. Ar fi făcut mult mai bine dacă şi-ar fi arătat talentele transformând sângele în apă, dar erau incapabili de aşa ceva.

La porunca Domnului, Aaron îşi întinde mâna şi de data aceasta ţara este invadată de broaşte. Moise a încetat să pună în discuţie poruncile lui Dumnezeu; el are acum siguranţa deplină în Cel care l-a trimis şi, faţă-n faţă cu faraon, îl întreabă: „când (pentru ce timp) să mă rog pentru tine?“ (v.9).„Măreşte-ne credinţa“, L-au rugat ucenicii pe Domnul (Luca 17.5). Şi aceasta trebuie să fie şi rugăciunea noastră.După broaşte, păduchii sunt cei care umplu Egiptul. Vrăjitorii, care în două rânduri până atunci îl imitaseră pe Aaron, de această dată sunt învinşi. Nebunia lor a fost dată pe faţă. 2 Timotei 3.8 ne dă numele lor: Iane şi Iambre. Ei îi reprezintă pe pretinşii creştini, cei care au o formă de evlavie, însă fără adevărata credinţă. Pentru a fi creştin nu este suficient să-i imiţi pe cei care sunt adevăraţi copii ai lui Dumnezeu. Cineva poate să ia parte la strângeri, să citească Biblia, să facă multe lucrări bune... şi să nu fie deloc creştin. Nimic nu este mai simplu decât să pretindem că suntem ai Domnului, înşelându-i pe alţii şi, probabil, înşelându-ne şi pe noi înşine. Drag prieten, ai adevărata credinţă, sau numai ceva care se aseamănă cu ea? Destinul tău etern depinde de răspunsul la această întrebare.

A patra plagă este musca câinească. Roiurile pătrund în case şi ruinează Egiptul, cu excepţia ţinutului Gosen. Din punct de vedere moral, aceste muşte veninoase ne fac să ne gândim la bârfeli, la gelozii şi la toate sursele de iritare care înveninează relaţiile din familie şi din societate ale oamenilor din lume, dar care nu-şi găsesc loc în casele copiilor lui Dumnezeu.Faraon este acum gata să facă oarecare concesii: „Mergeţi – spune el – jertfiţi Dumnezeului vostru în ţară!“ (v.25). Dar aceasta era imposibil! Domnul poruncise să meargă în deşert cale de trei zile (cap. 3.18). Trei zile: este timpul pe care Domnul Isus l-a petrecut în mormânt între moartea Sa pe cruce şi dimineaţa învierii Sale. Vrăjmaşul voia să ne lipsească de cunoaşterea acestor adevăruri care amintesc de înfrângerea sa. Dimpotrivă, o manifestare de închinare care nu conţine amintirea crucii şi a învierii nu-l deranjează deloc. Lumea admiră viaţa Domnului Isus şi îi apreciază pe oamenii de bine. Este o lume cu o religie proprie, care nu are nimic împotrivă dacă avem şi noi o religie a noastră. Dar crucea şi prezenţa în ceruri a unui Hristos viu, fundamente ale închinării noastre, condamnă lumea şi ne despart categoric de ea (Galateni 6.14).

O ciumă „foarte mare“ se abate de data aceasta asupra vitelor. Dumnezeu cruţă turmele lui Israel, din care aveau să fie luaţi miei pentru Paşte şi, mai târziu, pentru alte jertfe. Apoi erup bube pe oameni şi pe animale. Inima regelui rămâne insensibilă, deşi, remarcaţi expresia, „în inima lui“ trimitea Dumnezeu toate aceste plăgi (v.14). Cum se poate explica această îndârjire a lui faraon împotriva lui Israel? Satan ştia că din acest popor trebuia ca, într-o zi, să Se nască Mesia, Unul mai mare decât Moise, care avea să-i elibereze pe oameni de sub jugul lui şi care

avea să-l învingă. De aceea el a căutat să-l ţină pe Israel în robie cât mai mult cu putinţă. Dar această încăpăţânare n-a putut face altceva decât să scoată în evidenţă şi mai mult puterea lui Dumnezeu şi să-i facă numele vestit pe tot pământul (v. 16, citat în Romani 9.17).Pus înaintea puterii lui Dumnezeu, dar şi a milei Lui, cu care a îndepărtat succesiv broaştele, ţânţarii, muştele câineşti ..., orgoliosul faraon şi-a împietrit intenţionat inima, refuzând să se pocăiască.Câte persoane nu-şi împietresc inima în faţa celei mai mari minuni a harului: Fiul lui Dumnezeu murind pentru mântuirea oamenilor pierduţi!

A fost anunţată şi cea de-a şaptea urgie: grindina. Pentru prima dată îi vedem pe egipteni temându-se de Cuvântul Domnului şi punându-şi turmele la adăpost. Scopul catastrofelor permise de Dumnezeu este acela de a-i face pe oameni să-şi amintească de prezenţa Lui. Astăzi suntem atât de mândri de progresul ştiinţei, prin care credem că putem controla forţele naturii! Dar Dumnezeu, pentru a ne aminti cine este Stăpânul lumii, permite cataclisme naturale, dezastre imprevizibile: cutremure de pământ, epidemii, invazii de insecte ... toate acestea arătând ce creatură măruntă este omul şi umilindu-i mândria (Iov 38.22, 23). Prin orice mijloace, El caută să întoarcă spre El gândurile oamenilor. În adevăr, de cele mai multe ori prin asemenea chemări la ordine, oamenii sunt făcuţi să mediteze şi să fie preocupaţi cu destinul lor etern. Câte suflete necăjite au găsit în Isus adăpost nu numai împotriva furtunilor de aici, de jos, ci şi împotriva judecăţii eterne!Dumnezeu stabileşte cu grijă intensitatea şi durata încercării. Aceasta nu merge mai departe de cât permite El. Sunt lovite inul şi orzul, nu grâul, nici alacul (v.31, 32 vezi şi nota b). Cât despre preaiubiţii Săi, ei se bucură de minunata Lui protecţie pe toată perioada furtunii.

„Am păcătuit“, a recunoscut Faraon (9.27). Era aceasta o pocăinţă adevărata? Nu, deoarece, de îndată ce a încetat grindina, el a continuat să păcătuiască (9.34) şi intenţionat şi-a împietrit inima. Dar, de acum încolo, Domnul va fi Cel care îi va împietri inima (v.1). Cât de gravă era situaţia! Dumnezeu vorbeşte o dată, de două ori (Iov 33.14), chiar de mai multe ori. Apoi într-o zi este prea târziu. Cititorule, de câte ori ţi-a vorbit ţie Dumnezeu?Iată acum lăcustele ameninţând Egiptul deja ruinat. Iosif salvase ţara: faraon o ruina; tot astfel, Satan conduce lumea spre ruinarea ei.Acum i se face o nouă propunere lui Moise: Numai adulţii să meargă să ţină sărbătoarea. Copiii să rămână în ţară. În acelaşi chip se străduieşte Satan să ne stăpânească sufletele, prin afecţiuni naturale, prin legături de familie. Dar să citim din nou răspunsul măreţ şi impresionant al lui Moise în v. 9. Nici un membru al familiei credinţei, oricât de mic ar fi, nu va rămâne în puterea vrăjmaşului.Dragi prieteni tineri, să nu credeţi că numai părinţii trebuie să se preocupe de creştinism! Căminul creştin este o entitate şi de aceea sunteţi chemaţi să-i urmaţi principiile, să vă conformaţi obiceiurilor şi restricţiilor, chiar dacă, personal, nu i-aţi înţeles în totul valoarea şi necesitatea.

Tot ceea ce scăpase de grindină este acum distrus de lăcuste. Ce dezastru grozav! „Am păcătuit“, a repetat Faraon cu o evidentă rea-credinţă, urmărind numai să fie scăpat de lăcuste. Dar „Dumnezeu nu Se lasă (Lit: nu este) batjocorit“ (Galateni 6.7). Faraon a lăsat să treacă clipa potrivită (Ieremia 46.17) şi Dumnezeu îi împietreşte din nou inima. Apoi vine întunericul, trei zile întregi de întuneric! Este un semn cu un înţeles evident pentru egipteni. Soarele, sursa de lumină, de căldură, de viaţă, cel pe care-l adorau ca zeu (Ra), apare neputincios înaintea Creatorului universului. Dar în toate casele copiilor lui Israel era lumină. „Oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric“, declară Domnul Isus (Ioan 12.46). Şi, din nou: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii“ (Ioan 8.12). În mijlocul unei lumi pline de umbrele întunecate ale păcatului, credinciosul poate totuşi distinge prezenţa luminii, pe Hristos locuind în el (Ioan 14.23). Ca urmare, pentru el totul este limpede: starea lumii, viitorul ei şi starea inimii lui. El ştie unde poate păşi în siguranţă. Ceea ce face poate fi văzut de toţi (Luca 11.36).

Nouă urgii au venit succesiv peste ţara Egiptului. Mai rămânea a zecea, mai grozavă decât toate cele dinainte, a cărei semnificaţie o vom vedea în continuare. Ea a fost precedată de o ultimă propunere a lui faraon: „Mergeţi, slujiţi Domnului; numai turmele voastre să rămână“ (v.24), care urmărea să împiedice poporul să aducă jertfele şi darurile. Recunoaştem bine în aceasta eforturile lui Satan de a ne lipsi de Cel care este Jertfa desăvârşită. El face orice pentru a ne lua bucuria lui Hristos, mai ales atunci când venim pentru a-L oferi Tatălui în închinare. Vai, cât de des îi reuşeşte aceasta! Rezultă o pierdere pentru noi, dar, mai presus de orice, Dumnezeu este lipsit de jertfa scumpă pe care o aşteaptă de la răscumpăraţii Săi. Şi, la modul general, răspunsul lui Moise ne aminteşte că Dumnezeu are drept nu numai asupra noastră, ci şi asupra a tot ceea ce este în posesia noastră.Moise „a ieşit de la Faraon aprins de mânie“ (v.8). Îl vom vedea în mai multe rânduri pe acest om al lui Dumnezeu mânios, tocmai pe el, care era „foarte blând, mai mult decât toţi oamenii care erau pe faţa pământului“ (Numeri 12.3; vedeţi Exod 16.20; 32.19; Levitic 10.16; Numeri 16.15; 31.14). Dar era vorba de gloria lui Dumnezeu şi de binele poporului Său. Are mânia noastră întotdeauna o cauză atât de dreaptă?

Ajungem acum la prezentarea Paştelui, într-un capitol dintre cele mai importante din tot Vechiul Testament. Răscumpărarea promisă se va împlini în acelaşi timp când asupra Egiptului se va abate cea mai grozavă dintre judecăţi. Păcatul merită moartea şi toţi au păcătuit, atât israeliţii cât şi egiptenii. Dar, pentru ei care făceau parte din poporul lui Dumnezeu, un miel va muri în locul lor, imagine clară şi emoţionantă a lui Isus, „Miel fără cusur şi fără pată ... cunoscut în adevăr mai înainte de întemeierea lumii“ (1 Petru 1.19) şi dat morţii la timpul hotărât de Dumnezeu. «Să ne însuşim această jertfă»: iată ce semnifică «a mânca paştele». Hristos a trecut prin focul judecăţii divine: mielul era fript la foc. Şi să ne gândim la chinurile Lui având dureroasa cunoştinţă că păcatul nostru L-a dus acolo; aceasta corespunde cu ierburile amare. Mielul era mâncat în familie. Părinţii, copiii, fiecare din casă îşi avea partea lui.Drag cititor, ai experimentat tu în mod personal ce înseamnă «a mânca paştele»? Ţi-ai însuşit tu prin credinţă moartea ispăşitoare a Domnului Isus? Ziua convertirii, punctul de origine al noii vieţi (v.2), naşterea din nou a copiilor lui Dumnezeu, este o dată care nu trebuie uitată!

Aluatul, simbol al răului, trebuie îndepărtat cu maximă atenţie (cf. 1 Corinteni 5.7, 8). Nu putem să ne însuşim lucrarea lui Hristos şi să ne bucurăm din plin de ea cât timp nu ne-am mărturisit şi nu am abandonat fiecare păcat de care avem cunoştinţă.Israelitului îi mai rămânea să facă doar un lucru, cel poruncit de Domnul lui Moise în v.7: trebuia să înmoaie un buchet de isop în sângele mielului şi să ungă cu el pragul de sus şi amândoi uşorii uşii casei sale. Făcând aceasta, capul familiei trebuia să creadă două lucruri: întâi că Domnul avea să lovească prin judecată şi, în al doilea rând, că sângele avea puterea de a-l proteja pe el şi pe ai săi.Ca şi copiii din familiile israeliţilor, putem întreba: „Ce înseamnă această slujbă pentru voi?“ (v.26). Nu este oare aceasta o imagine a scumpului sânge al lui Hristos care ne pune la adăpost de judecată? „Eu voi vedea sângele“ spusese DOMNUL (v.13), în timp ce israeliţii, dinăuntru, nu-l vedeau. Mântuirea noastră nu depinde de modul în care apreciem noi lucrarea lui Hristos, nici de intensitatea sentimentelor noastre cu privire la acest subiect. Nu, ci depinde de felul cum o vede Dumnezeu. Pentru El, sângele are eficacitate deplină şi totală în îndepărtarea păcatului. Să ne punem şi noi încrederea în lucrarea desăvârşită împlinită de Domnul Isus şi acceptată de Dumnezeu (1 Ioan 1.7).

În timp ce în casele lor israeliţii mănâncă paştele sub protecţia sângelui mielului, afară, în noapte, domneşte groaza şi nimicirea. Îngerul nimicitor trece şi loveşte întâii-născuţi şi mari strigăte de deznădejde răsună în tot Egiptul. Este a zecea şi ultima plagă, imagine a unei judecăţi infinit mai grele, pe care Scriptura o numeşte moartea a doua, pregătită pentru cei care nu s-au pus la adăpost prin Mielul lui Dumnezeu.Nici o deosebire între un prizonier din închisoare şi Faraon însuşi (v.29). Tot astfel, nu se va face deosebire când toţi morţii, „mari

şi mici“, vor sta înaintea scaunului de judecată din Apocalipsa 20.Pentru copiii lui Israel sosise timpul să plece. Ei mâncaseră paştele în grabă, cu mijlocul încins, cu încălţămintea în picioare, cu toiagul în mână (v. 11), arătând prin aceasta că sunt un popor despărţit, străin, gata de plecare. Suntem şi noi aşa? Prin zelul nostru pentru Dumnezeu, prin detaşarea noastră faţă de lucrurile de aici, de jos, prin sobrietatea noastră, pe scurt, prin tot comportamentul nostru, ceilalţi ar trebui să vadă că, fiind răscumpăraţi prin sângele Mielului, suntem în orice moment gata să plecăm spre căminul nostru etern.

Dumnezeu face ca totul să înceapă din ziua răscumpărării (12.2; 1 Regi 6.1). El instituie paştele ca o rânduială perpetuă. Gândul vrăjmaşului, în ce priveşte Mielul, este „să nu i se mai amintească numele“ (Ieremia 11.19). Dar Dumnezeu, pentru care lucrarea Fiului Său are un preţ aşa de mare, Se îngrijeşte ca amintirea Lui să fie mereu înnoită. „Este noaptea de ţinut pentru Domnul“ proclamă El (v.42), şi, mai departe: „aduceţi-vă aminte de ziua aceasta“ (13.3). Înlocuind Paştele cu Cina comemorativă, Domnul Isus le-a cerut alor Săi să facă aceasta spre pomenirea Lui (1 Corinteni 11.24, 25). Aţi răspuns la această dorinţă a Domnului?În cap. 13, Domnul Îşi declară drepturile asupra sufletului proaspăt răscumpărat (cap.12). Unii credincioşi, mai ales copii cu părinţi creştini, sunt mulţumiţi că sunt mântuiţi şi nu ţin cont de sfinţirea care trebuie să urmeze. Dar aceeaşi voce care a spus: „Eu voi vedea sângele şi voi trece peste voi“ (12.13), cere acum: „Sfinţeşte pe orice întâi-născut ... este al Meu“ (13.2). Sărbătoarea Paştelui era strâns legată cu cea a Azimelor. Învăţăm de aici că punerea la adăpostul sângelui şi necesitatea unei vieţi sfinte sunt pentru copiii lui Dumnezeu acum două adevăruri indispensabile (de citit şi Tit 2.14).

„Să istoriseşti fiului tău“, îndemna v. 8. Dar în v. 14 se poate vedea cum copiii vor fi cei care îi vor întreba pe părinţii lor. Este o atitudine fericită când copiii, văzând că părinţii lor se comportă altfel decât lumea, le pun întrebări. Fie ca ei să nu se sfiască niciodată să facă aşa!Versetul 19 arată îndeplinirea angajamentului lor faţă de Iosif (Geneza 50.25). Oasele patriarhului aveau să-i însoţească pe cei din poporul lui Dumnezeu în călătoria lor: imagine a lui Hristos în puterea morţii Sale, pe care-L purtăm cu noi prin pustiul acestei lumi (2 Corinteni 4.10)!Copiii lui Israel au pornit la drum. Dumnezeu avea să le reamintească mai târziu de ziua când i-a luat de mână ca să-i scoată din ţara Egiptului (Ieremia 31.32). Ei urmau să străbată un lung drum ocolit (v.17, 18), pentru a avea timp să înveţe lecţii importante de la Dumnezeu, aşa cum trebuie să învăţăm şi noi. Dar Dumnezeu nu S-a mulţumit numai să traseze drumul poporului Său, ci El Însuşi îi însoţeşte, sub forma acestui stâlp de nor ziua, de foc noaptea. Ce har! El este în acelaşi timp prezent pentru a-i călăuzi pas cu pas şi pentru a-i ocroti. Tot astfel şi Isus a făcut această promisiune alor Săi: „Eu sunt cu voi în toate zilele“ (Matei 28.20).

Israel era încredinţat că terminase cu vrăjmaşii lui, egiptenii. Totuşi aceştia, mânaţi de un zel ce şi-a greşit ţinta, s-au strâns şi au pornit în urmărirea poporului. Israeliţii păreau să fie prinşi în cursă. În faţă: Marea Roşie; înapoi: Faraon, carele, căpeteniile lui. O, ce groază, ce strigăte disperate! Poporul a trebuit să înveţe că nu există greutate prea mare pentru Domnul. Dimpotrivă, cu cât este mai grea încercarea, cu atât mai mult Dumnezeu are posibilitatea să-Şi arate puterea minunată.Ce lecţie şi pentru noi! Când apare o dificultate, o încercare aparent fără ieşire, cum reacţionăm? Prea ades ne îngrijorăm şi suntem agitaţi. Dar ce-i spune Moise lui Israel? El începe prin a-i încuraja: „nu vă temeţi ...“, apoi le spune că vor fi eliberaţi: „Domnul va lupta pentru voi...“. În final le dă instrucţiuni uşor de urmat, dar care deseori ne par foarte dificile: „staţi liniştiţi“ (v.13, 14). A sta liniştit înseamnă deopotrivă «a nu face nimic» şi «a-ţi păstra duhul departe de orice frământare». Această bătălie nu angaja poporul: ea se purta între Domnul şi egipteni. Cel care i-a păzit pe ai Săi de îngerul nimicitor nu va putea, cu atât mai mult, să-i scape din mâinile oamenilor?

Poporul a ajuns la concluzia că nu putea să se salveze singur. Situaţia lor era disperată ... Acum Dumnezeu putea să lucreze. Le-a spus să meargă înainte! Cum, când marea este înaintea lor, Domnul să le poruncească să avanseze? Dar credinţa ascultă şi se bizuie pe Dumnezeu.Îngerul lui Dumnezeu ca un stâlp s-a aşezat între tabăra lui Israel şi cea a egiptenilor. Acum de cine să se mai teamă poporul? Să ne aducem aminte că Dumnezeu Se interpune întotdeauna ca un scut între noi şi greutăţile noastre. În timpul zilei, în timpul nopţii, grija Lui ne apără de pericolele de care adesea n-avem habar.Aceasta este eliberarea! Regăsim fazele ei în trei versete din Psalmul 136: „a împărţit în două Marea Roşie, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna! (v.13); a trecut pe Israel prin mijlocul ei, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna! (v.14); a aruncat pe Faraon şi oştirea lui în Marea Roşie, pentru că bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna!“ (v.15). Nu numai că moartea nu are putere asupra credincioşilor, ci a devenit chiar aliatul lor, arma lor şi întăritura lor. Prin moartea Sa, Hristos l-a nimicit „pe cel ce are puterea morţii, adică pe diavolul“ şi i-a eliberat „pe toţi aceia care, prin frica de moarte, erau supuşi robiei toată viaţa lor“ (Evrei 2.14-15).

Ce corespondent are acest pasaj cu privire la Marea Roşie în istoria celor răscumpăraţi de Domnul? În mod cert lucrarea lui Hristos şi eliberarea noastră! În timp ce Paştele prezintă aspectul eliberării de sub judecata lui Dumnezeu şi Îl arată pe Dumnezeu împotriva păcatului, Marea Roşie ilustrează salvarea păcătosului de sub puterea lui Satan şi Îl arată pe Dumnezeu pentru păcătos. Moartea este învinsă; poporul lui Dumnezeu este de acum luat din acest „veac rău“, înălţat cu Hristos, de cealaltă parte a morţii. Hristos nu este numai Cel care eliberează, ci şi Cel care dă tonul laudelor în mijlocul Adunării (Psalmul 22.22; Evrei 2.12).„Atunci Moise şi fiii lui Israel au cântat Domnului această cântare“ (v.1). Este prima cântare din Scriptură. Cum ar fi putut poporul să cânte sub poverile egiptenilor? (cf. Ps. 137.4). Acum însă bucuria umple inima tuturor răscumpăraţilor. Sub conducerea lui Hristos, adevăratul Moise, ei au privilegiul de a-L lăuda pe Cel care i-a salvat de talazurile morţii şi de puterea vrăjmaşului. Pe tot parcursul istoriei lui Israel – iar pentru noi în toată eternitatea – va fi celebrat Cel care a secat marea, apele adâncului celui mare şi care „a făcut adâncurile mării o cale de trecere pentru cei răscumpăraţi“ (Isaia 51.10).

Până la v. 16, cântecul copiilor lui Israel celebrează ceea ce Domnul tocmai făcuse pentru poporul Său. Versetele 17 şi 18 proclamă ceea ce El va face în viitor. Roadele victoriei sunt privite prin credinţă. Dumnezeu Şi-a pregătit: 1) o moştenire; 2) o locuinţă; 3) un sanctuar; 4) o împărăţie. În prima sa epistolă, Petru ne prezintă forma nouă pe care o iau aceste binecuvântări sub dispensaţia creştină (1 Petru 1.4; 2.5, 9).Poporul este acum răscumpărat şi se află în drum spre ţara promisă. În acelaşi fel, calea noastră creştină începe cu convertirea şi sfârşeşte în glorie. Dar, pe drumul dintre ele, sunt experienţele pustiei. Cea dintâi dintre aceste mari lecţii este Mara. Asemeni acestor ape amare, Domnul permite să întâlnim pe calea noastră împrejurări dureroase şi dezamăgitoare. Dar, de îndată ce înţelegem că aceste necazuri sunt îngăduite spre binele nostru şi vedem în ele puterea crucii lui Hristos, atunci, fără ca aceste împrejurări să se schimbe, ele încetează să mai aibă gust amar şi ajungem chiar să găsim bucurie şi mângâiere în ele (Romani 5.3 ...; 2 Corinteni 12.9). Suntem atunci în stare să apreciem Elim, acest loc de înviorare şi de odihnă, imagine a strângerii împreună a credincioşilor, acolo unde Dumnezeu dă binecuvântarea (Psalmul 133.3).

Murmure în faţa Mării Roşii (14.11, 12), la Mara (15.24), din nou în deşertul Sin (16.2), curând murmure şi la Refidim (17.3)! Vai, ce oglindă fidelă a inimilor noastre, atât de înclinate să uite că „bunătatea Lui rămâne pentru totdeauna“ (Psalmul 136.13)! Cu câteva zile înainte cântaseră din toată inima cântarea eliberării. Acum ei murmură împotriva lui Moise şi a lui Aaron. De fapt plângerile lor sunt împotriva lui Dumnezeu (v.8). Dragi răsumpăraţi ai Domnului, să ne amintim că, fiind nemulţumiţi de alţii sau de împrejurările în care ne găsim, înseamnă,

de fapt, că de Dumnezeu nu suntem mulţumiţi.Iar cât despre îngrijorarea legată de lucrurile necesare acestei vieţi, nu este ea oare un afront adus Celui care a spus: „Nu vă îngrijoraţi pentru viaţa voastră, ce veţi mânca şi ce veţi bea ... Ajunge zilei necazul ei“ (Matei 6.25, 34; de văzut şi Psalmul 23.1)? El Însuşi a cunoscut ce înseamnă să fii în pustiu şi să-ţi fie foame. Dar, într-o supunere deplină, El a respins vicleşugurile ispititorului. A aşteptat de la Dumnezeu, cu toată încrederea, răspunsul la nevoile Sale.Câtă răbdare a arătat Domnul! În loc să pedepsească poporul, El începe prin a le arăta gloria Sa (v. 7, 10), luând asupra Lui satisfacerea lor.

„Părinţii noştri au mâncat mana în pustiu ...“, I-a amintit mulţimea Domnului Isus. Dar El le-a răspuns că El Însuşi este „adevărata pâine ... care coboară din cer“ (Ioan 6.31-33). Hristos este hrana credinciosului; El dă şi tot El hrăneşte viaţa cea nouă. Capitolul acesta ne oferă mai multe instrucţiuni practice de cea mai mare importanţă în legătură cu aceasta:1. Cantitatea de mană strânsă depindea de apetitul lor (v. 18). Ne bucurăm de Hristos numai în măsura în care Îl dorim. Şi noi nu-L dorim niciodată îndeajuns! (Psalmul 81.10);2. Mana satisface numai nevoile zilei de azi, nu şi pe ale celei de mâine. Hristos trebuie să-mi fie susţinătorul meu, puterea mea. Dacă, de exemplu, astăzi am nevoie în mod deosebit de răbdare, o voi găsi meditând la răbdarea desăvârşită a lui Isus.3. În sfârşit, copiii lui Israel trebuia să-şi strângă raţia de mană în fiecare dimineaţă, înainte să se topească sub dogoarea zilei. Să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu devreme, dimineaţa, înainte ca treburile zilei să poată interveni, răpindu-ne ocazia de a o face. Nu trece o zi fără să ne hrănim trupul. Tot astfel, nici sufletul să nu ni-l lipsim de singura hrană care-l poate ţine în viaţă şi care îl face să prospere: Isus, Pâinea vieţii.

„Ia un urcior şi pune în el un omer plin de mană...“ (v.33). Era partea lui Dumnezeu. «Mana ascunsă, Hristos coborât din cer pentru a deveni om şi apoi înviat şi înălţat la cer într-un trup glorios, ţinea de plăcerea lui Dumnezeu» (H. Rossier) – plăcere pe care o împărtăşeşte cu biruitorii (Apocalipsa 2.17).După foame, setea este încă o ocazie pentru ca bietul popor să murmure. Ei bine, harul lui Dumnezeu se foloseşte şi de aceasta, ca să ne descopere o taină preţioasă, a cărei explicaţie o găsim în 1 Corinteni 10.4: „Toţi au băut aceeaşi băutură spirituală, pentru că beau dintr-o stâncă spirituală care îi urma (şi stânca era Hristosul – compară cu Ioan 7.37-39). Dar, pentru ca stânca să dea apă (viaţa din Duhul), ea trebuie să fie lovită, aşa cum Hristos a fost lovit pe cruce chiar de mâna lui Dumnezeu. Cu toate acestea, să observăm că păcatul poporului, murmurele lor, răzvrătirea lor, au impus ca stânca să fie lovită. „Pentru fărădelegea poporului meu a fost lovit“, spune profetul (Isaia 53.8). Astfel, în timp ce mana este o imagine a Hristosului venit din cer, stânca lovită vorbeşte despre Hristos cel răstignit, iar apa vie reprezintă Duhul Sfânt, puterea vieţii noi pe care Mântuitorul mort şi înviat o dă tuturor celor care cred în El.

Cu foamea satisfăcută şi cu setea potolită, iată că poporul era pregătit de Domnul pentru o nouă experienţă, cea a luptei cu Amalec. După ce au fost întăriţi „în Domnul şi în puterea tăriei Lui“, credincioşii pot să facă faţă vrăjmaşilor lor (Efeseni 6.10-13). La Marea Roşie, Domnul luptase pentru ei, iar ei a trebuit să stea liniştiţi (14.14). Crucea a fost în exclusivitate lupta Domnului. Nu putem face nimic pentru mântuirea noastră. Dar imediat după convertire încep luptele (Galateni 5.17). Ca o armată puternică, toate greşelile noastre vechi vin din nou să ne hărţuiască, să lupte împotriva noastră (1 Petru 2.11). Oare nu putem conta pe Domnul şi de astă dată? Putem, într-adevăr! La cruce, El a luptat pentru noi, în locul nostru; acum El luptă alături de noi – El, adevăratul Iosua. Totuşi, victoria este câştigată sus, pe munte. Hristos, adevăratul Moise şi adevăratul Aaron, este acum în cer, mijlocind pentru ai Săi. Şi mâinile Sale nu slăbesc niciodată (Romani 8.34, 37; Evrei 7.25). Rezultatul bătăliei nu depinde de forţele angajate în luptă, ci de credinţa şi de rugăciunile Domnului Isus.În această relatare, Iosua ne învaţă cum să luptăm, iar Moise cum să ne rugăm (Psalmul 144.1, 2).

Aici îl întâlnim din nou pe Ietro, socrul lui Moise. El personifică naţiunile pământului care, într-o vreme viitoare, se vor bucura împreună cu poporul Israel de eliberarea lui şi Îl vor glorifica pe Dumnezeu. Vedem de asemenea că Sefora şi cei doi fii ai ei, personificând Biserica, aşa cum am văzut mai înainte în cap. 2, nu au jucat nici un rol în încercările lui Israel, nici în eliberarea lui. Biserica va fi răpită de pe pământ atunci când va începe necazul cel mare, căruia îi va urma restaurarea poporului evreu.Gherşom ne aminteşte prin numele lui că, asemenea lui Moise, Hristos a fost un străin pe pământul unde a venit să locuiască şi că şi Biserica este străină aici jos. Dar, în această situaţie dificilă, el are ajutorul lui Dumnezeu: aceasta este semnificaţia numelui Eliezer. În v. 8, Moise aduce mărturie despre tot ce a făcut Dumnezeu pentru ai Săi. Nu este oare un exemplu bun pentru noi? Să nu ne abţinem să spunem altora, începând cu membrii familiei noastre, care s-ar putea să nu ştie, cum am fost mântuiţi. Rezultatul acestei mărturii se vede în v.11: Ietro recunoaşte măreţia Domnului, Îi dă glorie, aduce jertfe şi, în final, mănâncă sau, cu alte cuvinte, are comuniune cu cei răscumpăraţi în prezenţa lui Dumnezeu.

Ietro l-a îndemnat pe Moise să încredinţeze altora o parte din lucrarea sa. A fost un sfat aparent înţelept, dar Ietro nu înţelegea puterea Duhului lui Dumnezeu! Acesta este unul dintre principiile care au stat la baza instituirii clerului: oameni sunt desemnaţi şi învestiţi cu autoritate de către alţi oameni, după o ierarhie, ca intermediari între Dumnezeu şi simplii «credincioşi». Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu recunoaşte în Biserică decât un singur Cap, care este perfect capabil să Se ocupe de tot ceea ce îi priveşte pe ai Săi (Efeseni 4.5). Şi Isus nu Se ocupă numai cu „lucrurile grele“, ci cu orice lucru care ne priveşte, pentru că nici unul nu este fără însemnătate pentru El. Să nu ne fie niciodată teamă să contăm direct pe El (citiţi 1 Petru 5.7).Sub aspect profetic, acest capitol arată că administrarea împărăţiei (Matei 19.28) nu va fi înfăptuită de Hristos singur. Când El va veni în mijlocul zecilor de mii de sfinţi ai Săi, se va instaura o guvernare cu diverse responsabilităţi, în totul spre gloria lui Dumnezeu.În timp ce poporul lui Dumnezeu îşi urmează calea prin deşert (v. 27), Ietro se întoarce în ţara lui. Viaţa de credinţă, statutul de străin şi de călător nu-l atrag. Vai, cât de mulţi creştini i se aseamănă!

După pustiul Şur (15.22) şi cel din Sin (16.1), poporul ajunge în pustiul Sinai. Purtaţi „pe aripi de vultur“ (simbol al puterii; v.4), sosesc acum la locul unde Domnul le va face descoperiri şi îi va învăţa cum doreşte El să fie slujit (10.26). Cum am văzut, în Egipt închinarea era imposibilă. În contrast cu Egiptul, de îndată ce s-a împlinit răscumpărarea şi Dumnezeu i-a pus deoparte pe ai Săi, El aşteaptă de la ei slujba laudei. „Îmi veţi fi o împărăţie de preoţi şi naţiune sfântă“, declară El în v.6. „Ca să vestiţi virtuţile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată ...“, completează 1 Petru 2.9.Cu capitolul acesta începe o nouă parte a cărţii. Până aici am văzut ceea ce a făcut Domnul în har pentru poporul Său. Începând de aici vom vedea ce aşteaptă El în schimb de la ai Săi. Dumnezeu începe întotdeauna prin a dărui, înainte de a cere. Vai! Bietul popor nu ajunsese să se cunoască pe sine, în ciuda evenimentelor de la Masa şi de la Meriba (17.7). Ei răspund printr-o promisiune nebunească, pe care Dumnezeu nu le-o ceruse: „Vom face tot ce a zis Domnul!“ (v.8). Nu peste mult timp se va vedea incapacitatea lor de a respecta acest angajament.

Când un copil mic susţine că poate face ceva care-i este imposibil, de exemplu să ridice un sac de cincizeci de kilograme, ce-i spune tatăl? „Încearcă!“ Numai după ce, dând greş, copilul s-a convins că tatăl are dreptate, el se poate încrede în tatăl său, ca să facă el acest lucru în locul lui.Aceasta este lecţia pe care va trebui s-o înveţe Israel lângă Muntele Sinai.Poporul crede că poate face tot ceea ce cere Domnul? Aşa să fie, atunci să li se facă înţelese cerinţele Lui sfinte.Capitolul 12 din Evrei (v. 18-19) tocmai la această scenă se referă când prezintă în antiteză muntele „care nu se putea atinge“ cu cel al Sionului, cu alte cuvinte, harul prin care suntem chemaţi să ne apropiem. Şi nu Moise mijloceşte pentru noi pe munte, ci Isus, care este în cer. „De aceea“, conchide scriitorul acestei epistole, „să avem har, prin care să slujim

plăcut lui Dumnezeu, cu respect şi cu teamă evlavioasă“ (Evrei 12.28). Această teamă de a nu fi pe plac Domnului, în cazul nostru, nu se naşte din porunci stricte, nici din angajamente îndrăzneţe pe care le-am făcut noi, nici, ca aici, pornind de la o demonstraţie solemnă a puterii lui Dumnezeu. Ea este răspunsul inimilor noastre faţă de harul Lui nemăsurat pentru noi (Psalmul 130.4).

Acum ni se prezintă Legea pe care a dat-o Domnul poporului Său. Ea scoate în evidenţă răutatea omului, care este înclinat să comită fiecare faptă interzisă aici. Necesitatea acestor porunci nu face decât să arate perversitatea firii omului (citiţi 1 Timotei 1.9 ...).Primele patru porunci privesc relaţia omului cu Dumnezeu: Un singur Dumnezeu, care este Duh, care este Sfânt, dar şi plin de bunătate, pregătind odihnă pentru ai Săi.Conform poruncii a cincea, părinţii sunt următorii după Dumnezeu cărora le datorăm onoare.Urmează apoi patru porunci cu privire la relaţiile cu vecinii noştri în viaţa socială.În sfârşit, ultima poruncă ne priveşte pe noi înşine, individual, ea sondând adâncurile inimii noastre pentru a dezvălui cele mai intime dorinţe, despre care nu spunem nimic nimănui. Pe scurt, esenţa Legii este iubirea. „Cine iubeşte pe altul a împlinit Legea – le scrie Pavel romanilor – Pentru că: «să nu comiţi adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturiseşti fals, să nu pofteşti» şi orice altă poruncă ar mai fi, este cuprinsă în acest cuvânt, şi anume: «Iubeşte pe aproapele tău ca pe tine însuţi» (Romani 13.8, 9; compară cu Matei 22.34-40).

Această scenă (v. 18-21) ne este reamintită în Evrei 12.19, pentru a ilustra deosebirea faţă de poziţia credinciosului în har. Lui nu i se mai porunceşte să facă una sau alta, ci să creadă în Isus care a făcut totul. De altfel, sfârşitul capitolului nu ni-l prezintă pe om în poziţia celui care face lucrări, ci în cea de adorator. Este clar că Sinai nu este locul unde Dumnezeu Se poate întâlni cu păcătosul (v.24). Versetul 25 arată că lucrările şi rânduielile omeneşti nu-şi găsesc locul în închinarea potrivită către Dumnezeu. În final, conform v. 26, nimeni nu trebuie să se ridice mai presus de fraţii săi; va fi vizibilă carnea, spre ruşinea sa.În imaginea robului evreu (21.2-6) Îl recunoaştem pe Domnul Isus (compară cu Zaharia 13.5, 6), Omul ascultător, singurul care a împlinit Legea. Acest Rob desăvârşit putea pleca liber pentru a Se înălţa la cer, fără să treacă prin moarte. Dar acolo El ar fi fost singur. Însă în iubirea Lui infinită, Hristos a dorit compania unei mirese. Pentru aceasta El a plătit preţul necesar. Sân gele-I vărsat, rănile Sale dovedesc aceasta, proclamând pentru eternitate umilinţa de bunăvoie a Celui care „a luat chip de rob“ (Filipeni 2.7) şi care, chiar şi în glorie, va găsi plăcere să-i slujească pe ai Săi (Luca 12.37).

Comparând aceste versete cu Matei 5 (v.17 şi mai departe), înţelegem că Robul credincios al Domnului a venit nu numai pentru a împlini Legea, ci şi pentru a introduce ceea ce este mai presus de ea (Matei 5.17 nota a: Hristos vine ca o revelare a plinătăţii lui Dumnezeu prefigurată în lege şi în profeţi). În timp ce Legea poruncea „să nu ucizi“, Isus declara că şi numai de-ar spune cineva „nebunule“ fratelui său, deja s-ar expune focului gheenei! Domnul doreşte să înţelegem în fiecare zi mai profund dimensiunile răului din inima noastră. Şi vrea să ne facă cunoscut propria Sa inimă care a făcut infinit mai mult decât cerea Legea, cea care spunea: „Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău“ (Matei 5.43, 44; vezi Romani 5.7, 8, 10; compară şi Exod 22.1 ... cu Psalmul 69.4 sf.). Unde ne-am găsi noi dacă porunca inflexibilă: „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte“, ni s-ar aplica nouă? Dumnezeu ar trebui să facă să dispară de pe faţa pământului întreaga omenire, vinovată de crucificarea Fiului Său. Dar, în loc de aceasta, chiar şi la cruce, Domnul Isus pune în practică în mod desăvârşit ceea ce El ne învaţă în aceste versete: „Tată, iartă-i, – spune El – pentru că ei nu ştiu ce fac“ (Luca 23.34).Versetul 32 stabileşte preţul unui rob: acelaşi preţ cu care a fost estimat Fiul lui Dumnezeu (Matei 26.15).

Rânduielile care completează Legea continuă din cap. 21 până la sf. cap. 23. Domnul, în înţelepciunea Lui desăvârşită, prevede tot ceea ce s-ar fi putut întâmpla şi Se ocupă de împrejurările cele mai obişnuite din viaţa copiilor Săi: zălogul dat de un om sărac, întâlnirea cu un bou rătăcit... Îl vedem luând apărarea celui slab şi aducându-l sub protecţia Lui.Noi, care suntem creştini, avem în inepuizabilul Cuvânt al lui Dumnezeu, alături de adevărurile fundamentale cu privire la Mântuitorul nostru şi la mântuirea noastră, şi învăţături pentru viaţa de zi cu zi. Dar, ca o deosebire importantă faţă de copiii lui Israel, nouă ne-a fost dat Duhul Sfânt. El locuieşte în cel credincios şi îl face să cunoască voia lui Dumnezeu în toate detaliile practice din viaţa de zi cu zi. Îl face să înţeleagă, arătându-i ce să facă şi de la ce să se abţină. Biblia este deci altceva decât un set de reguli sau o lungă listă de „să faci“ şi „să nu faci“. Ea dezvăluie un Dumnezeu al iubirii, un Tată Căruia suntem invitaţi să-I reproducem caracterul. „Sunt îndurător“, spune El despre Sine la sf. v. 27. „Fiţi dar îndurători, după cum şi Tatăl vostru este îndurător“, ne învaţă Domnul Isus (Luca 6.36).

„Să nu ucizi pe cel nevinovat şi pe cel drept“ (v.7), este obligat să spună DOMNUL poporului Său – ordin care va fi, vai, prea bine justificat, din vreme ce El, „Cel Sfânt şi Drept“, va fi trimis la moarte (Fapte 3.14-15). Străinul este şi el cuprins în aceste recomandări: el nu trebuia să fie nici strâmtorat, nici asuprit (v. 9; 22.21; vezi şi Ieremia 22.3). Levitic 19.34 merge mult mai departe: pe străin să-l iubim ca pe noi înşine. În Noul Testament, Domnul Isus declară că a te îngriji de străin este acelaşi lucru cu a-L primi pe El Însuşi (citiţi Matei 25.35 sf.). Mai mult chiar, nu a fost El Însuşi Străinul ceresc care S-a coborât pentru a-i cerceta pe oameni? Cum a fost inima Lui, atât de tandră, rănită de nerecunoştinţa celor în mijlocul cărora venise în dragoste! Da, suntem invitaţi să înţelegem „sufletul celui străin“ (v.9), inima Mântuitorului.Amintiţi-vă că şi voi aţi fost străini – adaugă DOMNUL. Acesta este secretul dragostei: «să ne punem în locul altuia»!În v. 10-13, Dumnezeu ne arată cum grija Sa se manifestă pentru întreaga creaţie: pentru animale, pentru plante şi pentru pământul în sine. Să învăţăm şi noi să respectăm tot ceea ce-I aparţine Tatălui nostru ceresc.În sfârşit, în legătură cu închinarea să subliniem finalul v. 15: „nimeni să nu se înfăţişeze înaintea feţei Mele fără nimic“. De citit Deuteronom 26.2.

DOMNUL nu-i dă numai porunci lui Israel. El îl înconjoară cu grija Lui atentă: îi oferă un conducător, pe Îngerul Său, care va merge înaintea lui pentru a-i conduce şi a-i îndruma în bătălii. Mai mult chiar, de atunci El le-a dat instrucţiuni cu privire la sfârşitul călătoriei lor. Înainte de aceasta au fost trasate hotarele largi ale ţării pe care aveau să o moştenească.În mod asemănător, în zilele noastre, Dumnezeu Se îngrijeşte de calea poporului Său creştin pe acest pământ, dându-le un tovarăş de drum, Duhul Sfânt. Îndemnul adresat lui Israel în v. 21: „Fii atent în prezenţa Lui şi ascultă glasul Lui ... pentru că Numele Meu este în El“ poate fi legat cu cel din Noul Testament de a nu mâhni Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Efeseni 4.30). În harul Său, Dumnezeu doreşte ca ai Săi să cunoască destinaţia acestui drum: frumoasa moştenire pe care le-a pregătit-o cu Isus în cer.Totodată, între preocupările lui Dumnezeu sunt unele pe care suntem mai puţin dispuşi să le înţelegem şi mai ales să le acceptăm. Ele au ca temelie grija Lui deosebită ca ai Săi să fie în totul despărţiţi de naţiunile din jur. Dar Dumnezeu nu insistă asupra acestei separări pentru a-i lipsi de ceva bun, dimpotrivă, aceasta este o consecinţă a dragostei, care urmăreşte să-i ferească de o capcană sigură (v. 33).

Primul legământ a fost instituit cu toată solemnitatea cuvenită şi a fost pecetluit cu sânge (citiţi Evrei 9.18 ...). Apoi Domnul Şi-a arătat ceva din strălucirea gloriei Sale bătrânilor lui Israel. Ei au văzut că „sub picioarele Lui era ca o lucrare străvezie ca safirul şi ca înseşi cerurile în curăţie“ (v.10; Ezechiel 1.26). „Picioarele Lui“ ne ajută să ne gândim la calea glorioasă a Fiului lui Dumnezeu, aşa cum ne-o prezintă Evangheliile, o cale „ca înseşi cerurile în curăţie“. Hristos nu numai că „a coborât din cer“, „S-a suit în cer“, ci El n-a încetat nici o clipă să fie „Fiul Omului care este în cer“ (Ioan 3.13). Şi în umblarea lui Hristos aici, jos, poate fi admirată gloria lui Dumnezeu în toată perfecţiunea ei

morală (Psalmul 68.24). „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl“ (Ioan 14.9).Versetul 11 ilustrează libertatea sfântă şi comuniunea de care se bucură acum răscumpăraţii Domnului Isus. Pe baza lucrării încheiate a lui Hristos şi a prezenţei Sale la dreapta lui Dumnezeu, ei sunt, într-un fel, „acasă“ în glorie.Moise, pe un alt munte, cel al transfigurării, va fi împreună cu Ilie şi cu cei trei ucenici martor al gloriei Domnului Isus (Luca 9.28-36).

În acest capitol încep instrucţiunile cu privire la închinare. Cortul, „imaginea şi umbra celor cereşti“ (Evrei 8.5), ne prezintă, prin detaliile sale, ca o serie de simboluri, condiţiile în care: 1) Dumnezeul Cel Sfânt poate locui în mijlocul alor Săi; 2) cum noi, care suntem păcătoşi, ne putem apropia de acest Dumnezeu sfânt. Aceste chestiuni privesc adevărurile de bază ale mântuirii noastre şi locul lor în ordinea divină.Când dorim să descriem o casă, nu începem cu mobila. Aici, dimpotrivă, chivotul ocupă primul loc, pentru că Îl reprezintă pe Hristos, centrul planurilor lui Dumnezeu. Era făcut din lemn de salcâm (copac ce creşte în soluri aride, nestricăcios, imagine a umanităţii lui Hristos – Isaia 53.2), poleit cu aur, semn al divinităţii Sale. Capacul ispăşirii, din aur curat, care acoperea chivotul, spune despre un Dumnezeu binevoitor, împăcat prin sângele care era adus (Romani 3.25) şi care îl poate întâlni acolo pe omul păcătos (v. 22). „Heruvimii gloriei“, ale căror feţe erau întoarse (Evrei 9.5), ne spun că acolo sunt taine divine adânci, în care „îngerii doresc să privească“ (1 Petru 1.12).

În timp ce chivotul ne înfăţişează un Hristos care apără perfect drepturile lui Dumnezeu, masa Îl ilustrează pe Hristos aducându-i necontenit pe ai Săi în prezenţa lui Dumnezeu. Confecţionată din aceleaşi materiale ca şi chivotul (lemn de salcâm poleit cu aur), având o cunună („o bordură“) şi o margine („un pervaz“) care vorbesc despre glorie şi protecţie, masa avea menirea de a purta atât cele douăsprezece pâini pentru punerea înainte (Levitic 24.5, 6), imagine a poporului lui Dumnezeu în întregul său, cât şi ustensilele menţionate în v. 29, care vorbesc despre sprijinul pe care-l primim de la Hristos pentru slujire (Marcu 16.20). În chip simbolic, tot poporul lui Dumnezeu este în sanctuarul sfânt purtat de Domnul şi ţinut de El în lumina lui Dumnezeu. Astfel ajungem la sfeşnicul de aur curat, simbol al Celui care a fost aici, jos, „Lumina lumii“. Sfeşnicul are şapte candele de aur, indicând mărturia lui Dumnezeu purtată astăzi de Adunare (Apocalipsa 1.12, 20). Acesta are răspunderea de a lumina în noaptea acestei lumi prin energia Duhului Sfânt (untdelemnul). „Voi sunteţi lumina lumii“, le-a spus Isus alor Săi, având în vedere perioada cât va fi absent (Matei 5.14). Dar, pentru a păstra strălucirea candelelor, sunt necesare „mucări“ (v. 38), imagine a grijii necontenite a Marelui nostru Preot.

După aceste trei obiecte – chivotul, masa şi sfeşnicul – urmează descrierea Cortului propriu-zis. Acesta era o structură de scânduri care alcătuiau trei pereţi, peste care se întindeau patru învelitori suprapuse, fiecare făcută din mai multe covoare.Prima învelitoare, numită „cortul“, era aşezată dedesubt şi ţinea loc de acoperiş. Nu o putem admira decât ţinându-se în sanctuar. Era ţesută din fire de diferite culori, pe care le regăsim atât la perdea (v. 31), cât şi în îmbrăcămintea marelui preot (28.5). Fiecare culoare subliniază o anumită glorie a lui Hristos. Inul subţire răsucit ilustrează umanitatea Lui desăvârşită; albastrul, caracterul Lui ceresc; purpuriul, gloria Lui universală; stacojiul, domnia Lui peste Israel. Încheietorile (cheotorile) albastre şi cârligele (copcile) de aur care îmbinau perdelele ne amintesc de legăturile cereşti şi divine care-i unesc pe cei răscumpăraţi.Cea de-a doua învelitoare, din piei de capră, cea de-a treia, din piei de berbec, şi cea de-a patra, din piei de viţel de mare, sugerează, respectiv, despărţirea, consacrarea (29.27) şi vigilenţa. Dumnezeu a găsit aceste virtuţi în viaţa lui Isus aici jos şi doreşte ca ele să se manifeste acum în mod similar în viaţa copiilor Săi.

Cele trei laturi ale Cortului erau făcute din scânduri, cu alte cuvinte, din plăci late de salcâm poleit cu aur, aşezate în picioare pe piedestale de argint. Acestea sunt o imagine a sufletelor mântuite, întemeiate pe răscumpărare, despre care ne vorbeşte întotdeauna argintul, şi îmbrăcate în dreptate divină (aurul), cu scopul de a face să strălucească divinul caracter. Dar, pentru ca scândurile să poată sta împreună şi să reziste la vânturile pustiului, erau necesari drugii transversali, care ne fac să ne gândim la ceea ce îi uneşte pe copiii lui Dumnezeu; de exemplu, legăturile de dragoste frăţească. Ce sprijin pentru un tânăr credincios, să aibă un frate sau un prieten cu care să poată vorbi despre greutăţile lui şi cu care să îngenuncheze împreună! Mai presus de orice, „un singur Duh“ îi uneşte pe toţi mântuiţii Domnului, astfel încât ei rămân un trup „îmbinat împreună şi strâns legat“, ca să reziste la „orice vânt de învăţătură“ şi la uneltirile vrăjmaşe de a-i răsturna (Efeseni 4.2-4, 14-16; 1 Corinteni 10.12).În final, să notăm ceea ce caracteriza scândurile de la colţuri: erau „unite împreună la capetele lor într-un inel“ (v. 24; Ioan 17.21; 1 Corinteni 1.10). Relaţia strânsă cu Domnul, iată ceea ce cimentează comuniunea creştinilor între ei.

Dacă mergem de la interior spre exterior, aşa cum procedează Dumnezeu cu păcătosul, Cortul are întâi Locul Preasfânt – inaccesibil – care cuprinde numai chivotul mărturiei (v.33), apoi un Loc Sfânt, separat de Locul Preasfânt prin perdeaua dinăuntru, semnificaţia perdelei fiind arătată în Evrei 10.20: perdeaua (dinăuntru) este trupul Său (Lit: carnea Sa). Firea omenească a lui Hristos este astfel reprezentată ca o îmbinare de glorii şi de perfecţiuni, despre care ne dau o idee materialele întrebuinţate. Heruvimii brodaţi ne amintesc de cei care i-au interzis omului accesul la pomul vieţii (Geneza 3.24). Dar, la moartea lui Isus, perdeaua dinăuntru a fost ruptă, Dumnezeu deschizându-i astfel omului o cale în locul prezenţei Sale.Înaintea perdelei dinăuntru sunt aşezate atât masa şi sfeşnicul (v.35), cât şi altarul de aur (30.6). Cortul însuşi este închis printr-o perdea, dar o perdea fără heruvimi, pentru că preoţii sunt autorizaţi să intre acolo pentru a-şi face slujba. În sfârşit, în faţa cortului era altarul de bronz, descris în cap. 27 (v.1-8) El era pătrat şi de dimensiuni apreciabile, spunând despre cruce şi eficacitatea ei. Era făcut din lemn de salcâm: Hristos făcut om pentru noi, pentru ca să sufere şi să moară – acoperit cu aramă: potrivit pentru a face faţă testului focului judecăţii divine împotriva păcatului. Glorie Răscumpărătorului nostru desăvârşit!

Împrejurul Cortului se întindea curtea, un fel de teren mare împrejmuit, în care toţi israeliţii puteau intra cu jertfele lor (Psalmul 96.8). Era delimitată de pânze de in susţinute de stâlpi aşezaţi pe piedestale de bronz. Aceste pânze de in subţire răsucit (conform cu umanitatea fără pată a lui Hristos), vorbesc despre mărturia de sfinţenie practică pe care sfinţii răscumpăraţi trebuie s-o poarte în faţa unei lumi ignorante şi ostile. O asemenea mărturie este însoţită de suferinţe din cauza dreptăţii şi toate trebuie să aibă ca bază piedestale de bronz, din acelaşi material ca şi altarul pentru jertfe, unde, în mod simbolic, Hristos a suferit pentru noi, lăsându-ne un model … (1 Petru 2.21). Strălucind în soarele deşertului, împrejmuirea curţii trebuia să fie văzută de departe, proclamând că Dumnezeu era acolo. Să ne ajute Domnul să dăm înaintea lumii o asemenea mărturie colectivă fără greşeală!Sfârşitul capitolului ne aminteşte care este sursa şi puterea interioară a unei asemenea mărturii: Duhul Sfânt. Pentru ca cele şapte lămpi ale sfeşnicului să strălucească neîncetat, în ele trebuia pus „untdelemn curat de măsline bătute“, imagine a exerciţiului continuu al credincioşilor de a acorda Duhului Sfânt locul care Îi aparţine de drept.

Aaron este un simbol al lui Hristos în caracterul Său de Mare Preot. El era purtătorul de cuvânt pentru poporul Domnului, aşa cum este acum Hristos, înaintea lui Dumnezeu, reprezentantul celor care-I aparţin. Îmbrăcămintea Lui prezintă simbolic tot ceea ce este legat de slujba pe care o înfăptuieşte Isus în cer în favoarea poporului Său răscumpărat. Fie ca Duhul Sfânt să ne dea înţelepciune (v.3) pentru a examina aspectele diferite ale acestei slujbe. Ele ilustrează, în fapt, atât caracteristicile glorioase ale Marelui nostru Preot, cât şi adevărurile cu care venim în contact direct.Efodul, un fel de tunică fără mâneci, era elementul principal şi caracteristic. Ca şi perdeaua, era ţesut şi brodat cu fire de diferite culori, a căror semnificaţie deja am aflat-o. Spre deosebire de perdea, avea şi fire de aur, o adăugare importantă. Efodul era

completat de doi „umerari“, cu rol de legătură între partea din faţă şi cea din spate, pe care erau montate pietre de onix, în care erau săpate într-un fel de neşters, pentru aducere-aminte, numele celor douăsprezece seminţii ale lui Israel. Frumoasă imagine, nu-i aşa, a modului în care Isus îi susţine şi îi poartă pe răscumpăraţii Săi! Ei sunt cunoscuţi pe nume şi sunt neîncetat în gândurile Lui (compară cu Luca 15.5). Şi, mai mult chiar, ei fac parte din gloria şi podoaba Lui (v. 2).

Peste efod, în faţă, era prins „pieptarul“, ca un fel de şorţ în faţă. Pe el erau fixate douăsprezece pietre preţioase, după numele celor douăsprezece seminţii care erau astfel necurmat pe inima lui Aaron (v.30). Imagine mişcătoare a locului pe care-l ocupăm noi ca iubiţi ai Domnului! Suntem pe umerii Lui puternici, dar suntem şi pe inima Lui, subiecte ale necontenitei Sale griji (comp. cu Ioan 13.23). Numele erau gravate ca o pecete, ca un semn al proprietăţii (Cântarea Cântărilor 8.6; Hagai 2.23).„Necurmat“ este cuvântul de subliniat în acest capitol (v. 29 sf., 30, 38). Din imaginea acestor pietre fixate de neclintit vedem că pe cei care sunt ai Domnului nimic nu îi poate despărţi, nici de puterea Lui cea mare (Ioan 10.28 sf.), nici de dragostea Lui (Romani 8.35).Pietrele erau foarte diferite, răsfrângând fiecare într-o manieră particulară lumina aceluiaşi sfeşnic. Tot astfel, cei mântuiţi sunt diferiţi unul de altul, fiecare reflectând o anumită trăsătură morală a lui Isus. Şi fiecare este preţios pentru inima Celui care îl poartă. Când suntem pe punctul de a critica un alt creştin, să ne amintim că Domnul îl iubeşte. În sfârşit, pentru ca toate aceste nestemate sau, mai degrabă, pentru ca toţi aceşti credincioşi să reflecte deplin lumina din sanctuar, trebuia să fie tăiate şi şlefuite: aceasta este lucrarea răbdătoare a Duhului Sfânt.

Mantia în întregime albastră pe care Aaron trebuia s-o poarte sub efod ne vorbeşte despre caracterul ceresc al Marelui nostru Preot. În timp ce Hristos a fost înălţat „mai presus decât cerurile“ (Evrei 7.26), de pe pământ Îi este adusă o mărturie din partea „fraţilor uniţi împreună“, susţinuţi de preoţia Lui cerească şi care constituie „marginea veşmintelor lui“ (Psalmul 133.1, 2).Clopoţeii ne fac să medităm la ce ar trebui să se audă în vieţile copiilor lui Dumnezeu. Zornăitul lor era dovada că preotul era viu. Le arătăm noi oare tuturor celor din jur că Hristos este viu? Rodiile reprezintă fructele: ceea ce trebuie să se vadă în vieţile sfinţilor, dacă rămân legaţi de „mantia“ Omului ceresc (compară cu Ioan 15.5). Şi subliniem că, din vreme ce clopoţeii şi rodiile sunt în număr egal, vorbele şi faptele trebuie să meargă împreună în viaţa fiecărui copil al lui Dumnezeu. Dar, dacă ne simţim slabi şi dăm greş în această mărturie şi slujbă, avem o resursă: Isus înaintea lui Dumnezeu în sfinţenia Lui absolută, având pe frunte placa de aur „Sfinţenie Domnului“. Privind la El nu vom mai fi preocupaţi de slăbiciunea noastră, ci de perfecţiunea Lui.Ultima parte a capitolului descrie îmbrăcămintea fiilor lui Aaron şi ne face să ne gândim la promisiunea din Psalmul 132.16.

Privit în mod singular, Aaron Îl reprezintă pe Domnul Isus şi, în această calitate, el este uns separat şi nu este nevoie de sânge (v.7). Când este împreună cu fiii săi, Îl vedem în aceasta pe Hristos cu ai Săi. În virtutea relaţiei lor cu Isus, Marele Preot din cer, credincioşii se asociază cu Hristos pentru a aduce laude lui Dumnezeu. Dar, înainte de a-şi putea exercita slujbele, Aaron şi fiii săi trebuia să împlinească o serie de condiţii. Pentru ei erau aduse jertfe. Ei trebuia să se apropie de uşa cortului şi să fie spălaţi cu apă (remarcăm că nu puteau să se spele singuri). Ei primeau noile veşminte descrise în cap. 28. Din punct de vedere moral, aceleaşi operaţii sunt obligatorii înainte de orice slujbă creştină. În primul rând este necesar să fi venit la Dumnezeu cu jertfa cea mai bună, care face ispăşire pentru păcatele noastre. Apoi este necesară „spălarea cu apă“, prin Cuvânt (Evrei 10.22; Tit 3.5). Trebuie în cele din urmă ca trupul nostru să corespundă hainelor noastre. Zaharia 3.3-5 prezintă un preot, pe Iosua, pe care Domnul îl îmbracă în haine de sărbătoare în locul „hainelor murdare“. Purtarea noastră trebuie să fie curată, pentru a corespunde curăţiei interioare a conştiinţei. Şi aceasta o putem realiza îmbrăcându-ne în Domnul Isus Hristos (Romani 13.14).

Ceremonia şi-a urmat cursul; ca urmare, fiii lui Aaron nu au fost curăţiţi pentru ca după aceea să facă orice pofteau. Au fost consacraţi, puşi deoparte pentru a sluji Domnului. În Israel, numai familia lui Aaron exercita preoţia, în timp ce acum toţi cei care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu sunt chemaţi la această îndatorire nobilă. Prieteni credincioşi, dacă Dumnezeu v-a mântuit, în marea Lui iubire, este pentru ca de azi înainte să fiţi cu totul consacraţi Lui. Sângele de pe urechea dreaptă, de pe degetul mare al mâinii drepte şi de pe degetul cel mare de la piciorul drept (v.20) arată că aceste părţi ale trupului, care spun, respectiv, despre ascultare, despre lucrare şi despre umblare, au fost sfinţite pentru a fi puse la dispoziţia lui Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt (uleiul peste sânge).Să notăm că expresia tradusă prin cuvântul „să-i consacri“ înseamnă literal „să le umpli mâinile“ (28.41 nota d). Mai mult, departe de a privi aceasta (aşa cum fac unii) ca un act prin care ne dăruim Domnului (putem noi oare să-I dăruim Lui ceea ce deja Îi aparţine?), înţelegem că inimile noastre au nevoie întâi să fie umplute de Dumnezeu, pentru ca să putem aduce „darul legănat“ (Hristos) înaintea Lui (v. 24). „Din mâna Ta primim ce Îţi aducem“ – spunea David (1 Cronici 29.14).

Berbecul pentru consacrare trebuia să fie întâi jertfit, apoi mâncat de preoţi. Pentru a-L sluji pe Dumnezeu, credinciosul trebuie să se hrănească din Cel care până la moarte a fost în totul consacrat lui Dumnezeu. Apostolul ne îndeamnă: „Umblaţi în dragoste, după cum şi Hristos ne-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi, ca dar şi jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă“ (Efeseni 5.2). Preotul trebuia să mănânce carnea pentru consacrare „la uşa cortului întâlnirii“, adică înainte de a sluji în Locul Sfânt. În fiecare din cele şapte zile trebuia adusă o nouă jertfă, ca urmare a exerciţiilor spirituale şi a afectivităţii înnoite zi de zi.Sfârşitul capitolului spune despre jertfele care trebuia aduse „necurmat“, „din generaţie în generaţie“ (Numeri 28.3, 6, 10; Ezra 3.5), pentru a preamări necontenit înaintea lui Dumnezeu lucrarea crucii.După sfinţirea cortului, a altarului şi a familiei preoţeşti, Dumnezeu va putea locui în mijlocul alor Săi într-o ordine potrivită cu gloria Sa. Apostolul Pavel arată că există aceeaşi relaţie între locuirea în prezent a lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt în cei credincioşi şi sfinţenia ce trebuie să-i caracterizeze pe aceştia (1 Corinteni 3.16, 17; 6.19).

Odată ce se încheia lucrarea care-i permitea preotului să se apropie, se deschide calea pentru a lua în considerare cel de-al doilea altar poleit cu aur, pe care Aaron şi fiii săi trebuia să ardă tămâie. Primul altar vorbeşte despre Hristos şi despre valoarea sângelui Său, iar cel de-al doilea tot despre Hristos, dar în eficienţa mijlocirii Lui. Altarul de aur era strâns legat de altarul de bronz. Isus a fost întâi jertfă, apoi preot. După ce Şi-a dat pe cruce sângele curăţitor, El Se poate prezenta, viu, pentru ai Săi, în Locul Sfânt.Nici o jertfă nu era adusă pe altarul de aur: Hristos nu mai trebuie să sufere, nici să moară. Odată lucrarea încheiată, de acum înainte El va fi subiectul laudelor noastre în cer, «esenţa» închinării. Prin El, la rândul lui, credinciosul se apropie şi Îi oferă Tatălui mirosul plăcut al adorării şi al rugăciunii (Psalmul 141.2), întrucât închinarea este, întâi de toate, prezentarea înaintea lui Dumnezeu a desăvârşirii Fiului Său Preaiubit.Versetele 11-16 tratează problema preţului de răscumpărare. Acesta era strict personal şi, pe de altă parte, constituia o sumă egală atât pentru bogat, cât şi pentru sărac. Dumnezeu nu face deosebire între păcătoşi (Romani 2.11). El le oferă tuturor acelaşi mijloc de a fi mântuiţi. O mântuire gratuită! Dar cât de mult L-a costat pe Cel care a plătit răscumpărarea în locul nostru!

Mai era necesar încă un obiect pentru a putea fi adusă închinarea, şi anume ligheanul de aramă. El trebuia aşezat în curte, între altar şi cort, în calea preotului care, mergând să-şi împlinească slujba, trebuia să-şi spele în el mâinile şi picioarele. Este o imagine a puterii Cuvântului (apa) pentru judecata de sine, care-l curăţă pe închinător de întinare în urma umblării prin lume (Ioan 13.10).După apa care-l curăţa de

„întinarea cărnii“ (aspectul negativ), găsim untdelemnul pentru ungere (Duhul), care îi conferea un caracter sfânt. Ingredientele ce compun untdelemnul exprimă feluritele haruri şi glorii ale lui Hristos. Era interzisă turnarea untdelemnului sfânt pe carnea omului (adică folosirea darurilor Duhului spre gloria omului) sau fabricarea unui ulei asemănător (imitaţia lucrărilor Duhului Sfânt). Psalmul 133 (v.2) înfăţişează untdelemnul pe cap, coborând pe barba lui Aaron, apoi până spre marginile veşmintelor sale: o minunată imagine a celor răscumpăraţi bucurându-se prin Duhul de perfecţiunea Capului lor glorificat şi participând la aceeaşi ungere. În contrast, mirosul plăcut al tămâiei se înalţa necontenit spre Dumnezeu pentru a-I prezenta în detaliu toate excelenţele Preaiubitului Său.

Să observăm succesiunea verbelor în acest pasaj: am chemat pe nume, am umplut cu Duhul lui Dumnezeu, am dat înţelepciune, am rânduit. Tot ce este legat de slujire este dirijat de sus, de Dumnezeu Însuşi. Nici chiar Moise nu era calificat să aleagă lucrătorii. În Fapte vedem cum Duhul Sfânt i-a desemnat pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care-i chemase Dumnezeu (Fapte 13.2). Desigur, nu trebuie ca lucrătorul însuşi să decidă ce vrea să facă, ci Dumnezeu îl rânduieşte şi îl umple cu înţelepciunea necesară. Dumnezeu a dat fiecăruia o măsură de inteligenţă. În ce fel o folosim pe a noastră? Pentru a ne ocupa cu studii laborioase sau pentru a ne face un trai mai bun? Dar dorinţa Domnului este ca, sub influenţa Duhului Său, să ne folosim toate capacităţile pentru slujirea Lui.În sfârşit, tot Dumnezeu dă slujitorilor Săi, împreună cu slujba, şi odihna necesară. Evanghelia ni-L prezintă pe Domnul chemându-i pe ucenici, trimiţându-i şi, în cele din urmă, la întoarcerea lor, luându-i deoparte ca să se odihnească puţin (Marcu 6.7, 31). În acest pasaj, odihna ia forma sabatului. „Sabatul a fost făcut pentru om“, a spus Domnul Isus (Marcu 2.27). Să-I mulţumim lui Dumnezeu pentru odihna pe care ne-o dă.

Am fi dorit să putem trece imediat de la descrierea cortului, din cap. 31, la construirea lui, în capitolul 35. Dar, vai, între acestea două s-a interpus un episod trist în istoria acestui biet popor. Tocmai când, pe munte, Dumnezeu îi dădea lui Moise legea, în vale poporul şi începuse să calce primele două porunci. Şi, în timp ce Domnul îi dădea slujitorului Său instrucţiuni cu privire la închinarea faţă de El, Israel instituia un cult idolatru. Cât de mare este perversitatea şi nerecunoştinţa omului şi cât este de dispus să uite bunătatea lui Dumnezeu! (Psalmul 78.11; 106.19-23). „Idolatria“ nu este numai păcatul lui Israel sau al naţiunilor. Amintind de această scenă, apostolul Pavel este nevoit să-i pună în gardă pe creştini (1 Corinteni 10.7, 14). Un idol este orice ia în inimile noastre locul care I se cuvine numai lui Isus. Poate fi ca un viţel de aur:1) după chipul dumnezeilor lumii (egiptenii se închinau la boul Apis),2) turnat în tiparele imaginaţiei omului, cu alte cuvinte, purtându-i amprenta,3) şlefuit cu o unealtă de sculptor – rod al strădaniilor noastre (Isaia 44.10,12).Toate acestea pot avea loc atunci când am pierdut din vedere întoarcerea Mijlocitorului nostru, Hristos, aflat acum în cer, cum Moise era odinioară pe munte.

Domnul îi spusese lui Moise: „Poporul tău pe care tu l-ai scos din ţara Egiptului s-a stricat“ (v.7). Moise însă Îi răspunde: Nu, ci acest popor este al Tău, pe care Tu l-ai scos ... (v.11). În consecinţă, nu se poate ca Tu să-i nimiceşti. În Ioan 17, Domnul Isus, rugându-Se pentru ai Săi, Îi spune Tatălui: „Sunt ai Tăi“ (v.9). Aici Moise este un apărător talentat. Înainte protestase că nu era înzestrat cu talentul de a vorbi frumos, că nu era om cu „vorbire uşoară“ (4.10), dar acum inima îi bate pentru Israel şi, din belşugul inimii sale, cât de bine ştie să pledeze prin Duhul în favoarea poporului lui Dumnezeu! Totuşi, înflăcărarea lui Moise nu L-ar fi putut opri pe Domnul să-l nimicească pe Israel, dacă Legea care-i condamna ar fi fost aplicată imediat cu stricteţe. Unul dintre aceste două lucruri trebuia înlăturate: Legea sau poporul vinovat. În harul Său, Dumnezeu pune deoparte Legea, astfel încât Moise, într-un gând cu Dumnezeu, sfărâmă cele două table de piatră de piciorul muntelui.Când Domnul Isus a venit într-o lume vinovată, nu a venit pentru a aboli Legea, ci, dimpotrivă, El a împlinit-o în chip desăvârşit, înainte de a-i îndura blestemul pe cruce (Matei 5.17-18; Galateni 3.13).

Moise a fost cuprins de indignare. Înainte plin de zel pentru popor în faţa Domnului, de astă dată este plin de zel pentru Domnul înaintea poporului. Îl ia deoparte pe Aaron, dar acesta se scuză, în loc să se umilească. Apoi fiilor lui Levi li se dă o sarcină grozavă, pentru a ne arăta că slava lui Dumnezeu trebuie să aibă prioritate faţă de legăturile de familie sau de prietenie. Fiii lui Levi sunt credincioşi şi Domnul va ţine cont de aceasta mai târziu, încredinţându-le slujba cortului (Deut. 33.9-10). Dumnezeu nu ne va folosi fără să ne fi probat credincioşia.În final îl găsim pe Moise din nou la spărtură, ca mijlocitor. Spre deosebire de Aaron, el expune complet faptele, fără a ascunde nimic. Spera să facă ispăşire pentru popor şi se oferă pe sine însuşi în locul lor. În această privinţă se aseamănă cu Pavel, cel care mărturisea că dorea să fie: „anatema de la Hristos, pentru fraţii mei, rudele mele după carne“ (Romani 9.3, vezi nota i). Dar un asemenea sacrificiu nu este posibil; Scriptura declară: „Un om nu va putea nicidecum să-l răscumpere pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu un preţ de răscumpărare pentru el“ (Psalmul 49.7) şi: „Fiecare dintre noi va da socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu“ (Romani 14.12). Numai Hristos poate face ispăşirea pentru păcătos, pentru că El Însuşi a fost fără păcat.

Cuprins de o mânie sfântă, Moise a distrus viţelul de aur şi a ordonat pedeapsa, apoi a informat poporul că Domnul nu va merge cu ei, după care a făcut ceva neaşteptat: şi-a ridicat un cort în afara taberei, departe de ea. A încetat el să-şi iubească poporul? Dimpotrivă, a dat cea mai puternică şi mai înduioşătoare dovadă de dragoste, cerând ca, în locul lor, el să fie şters din cartea Domnului. Altul era motivul ieşirii lui din tabără. Din cauza păcatului comis, norul nu mai putea rămâne deasupra taberei, aşa că, pentru a recăpăta preţiosul stâlp de nor, era necesar ca Moise să iasă din tabăra lui Israel.Evrei 13.13, referindu-se la acest pasaj, ne ajută să înţelegem această chemare: „Deci să ieşim la El, afară din tabără, purtând ocara Lui“. Pentru a asculta acest îndemn, mulţi răscumpăraţi s-au despărţit de religii formale şi de biserici creştine organizate, pentru a căuta în simplitate numai prezenţa Domnului Isus (Matei 18.20). Priviţi-l pe Iosua! Deşi tânăr, a înţeles că fericirea lui consta în a nu se depărta din prezenţa lui Dumnezeu. Aceasta este o imagine a comuniunii neîntrerupte şi a bucuriilor care ne aşteaptă în locul unde Domnul ne-a promis că va fi.

În afara taberei, Moise putea vorbi cu Dumnezeu faţă către faţă (v.11). Care este subiectul acestor conversaţii? Iarăşi şi iarăşi poporul şi starea lui tristă. Moise este simbolul Unuia mai mare: al Fiului care vorbeşte cu Tatăl despre cei din lume care I-au fost daţi (Ioan 17.6). „Arată-mi dar căile Tale, ca să Te cunosc“ (v.13), a cerut omul lui Dumnezeu şi apoi a mai cerut ca Domnul să fie cu ei. Comparaţi aceste cereri cu dubla rugăciune a psalmistului: „Arată-mi calea pe care să umblu ... Duhul Tău cel bun să mă conducă într-o ţară a dreptăţii“ (Psalmul 143.8, 10). „Dacă nu merge faţa Ta cu noi, nu ne sui de aici“ (v.15), se roagă mijlocitorul credincios. Şi Dumnezeu cedează. S-a spus că El nu găseşte niciodată credinţa prea îndrăzneaţă şi inima I se bucură când Îi cerem lucruri grele.În final, Moise I-a făcut o a treia cerere Domnului, încă şi mai îndrăzneaţă: să vadă gloria Lui (v.18). El nu avea s-o vadă decât din spate (adică în urmele lăsate de dragostea Lui). Ne gândim la cererea pe care I-a făcut-o Domnul Isus Tatălui, ca, acolo unde este El, să fie şi ai Săi împreună cu El, ca să privească gloria Lui (Ioan 17.24). Aceasta este dorinţa Lui cea mai preţioasă. Este oare şi dorinţa noastră?

Cerându-I Domnului să-i arate gloria Lui, Moise se aştepta fără îndoială la o viziune izbitoare, ca cea descrisă în cap. 24.20. Dar Dumnezeu avea să-i reveleze ceva foarte preţios într-un cu totul alt fel: „gloria harului Său“ (Efeseni 1.6). El i Se descoperă slujitorului Său ca un Dumnezeu „binevoitor şi milos, încet la mânie şi bogat în îndurare şi adevăr“ (v.6). Să remarcăm două condiţii care ne permit să ne bucurăm de aceasta: (1) „Fii gata ... dimineaţă“, îl îndeamnă Domnul pe Moise. Fie ca Domnul să ne dea în fiecare dimineaţă această inimă pregătită

pentru a gusta harul Său! (citiţi Psalmul 63.1-3). (2) Omul lui Dumnezeu trebuia să rămână în crăpătura stâncii, imagine a lui Hristos lovit, care acum le spune alor Săi: „Rămâneţi în Mine ...“ (Ioan 15.4). Dar harul lui Dumnezeu nu trebuie să ne facă să uităm cârmuirea Lui. Din v. 7 înţelegem că El iartă „nelegiuirea şi răzvrătirea şi păcatul“, însă în acelaşi timp „nu socoteşte nicidecum nevinovat pe cel vinovat“.În cap. 33.3, Domnul declarase: „Eu nu Mă sui în mijlocul tău, pentru că eşti un popor cu grumazul înţepenit“. Şi tocmai acesta este motivul pentru care Moise cere prezenţa Lui (v.9). După revelarea a ceea ce este Dumnezeu, îndurător şi acordând favoare, este ca şi cum Moise ar fi răspuns: tocmai de un Dumnezeu ca acesta are nevoie poporul.

Pentru a doua oară, Moise este cu Dumnezeu pe munte timp de patruzeci de zile. Ca urmare a celor petrecute, Dumnezeu Se face cunoscut ca un „Dumnezeu gelos“ (v.14), care doreşte să fie singurul la care să se închine poporul Său. Nu că idolii I-ar fi făcut o cât de mică nedreptate; pentru că ce rivalitate putea exista între Creatorul lumilor şi dumnezeii de aur, de piatră sau de lemn, lucraţi de mâinile oamenilor? El este „gelos“ atât pentru că ştie că fericirea alor Săi constă în a-L iubi numai pe El şi că idolii îi vor dezamăgi mereu, dar şi pentru că iubirea lor, atât de slabă, are totuşi o mare însemnătate în inima Lui. Întâia epistolă a lui Ioan, care vorbeşte cel mai mult despre iubirea divină, se încheie cu îndemnul: „Copilaşilor, păziţi-vă de idoli!“„Fereşte-te să faci legământ cu locuitorii ţării în care vei intra, ca să nu fie o cursă în mijlocul tău“, avertizează Domnul, Cel care cunoaşte şi cursa şi cât de înclinaţi suntem să cădem în ea. El adaugă: „nu cumva ... să fii invitat şi să mănânci din jertfa lor“ (v.15). Anumite invitaţii sunt în adevăr curse. Să avem curajul să le refuzăm! Sau, mai bine, să ne purtăm astfel încât nici unul să nu dorească sau nici măcar să nu gândească să ne invite (1 Regi 1.9, 10).Cu privire la ceea ce I se cuvine, Domnul repetă aici unele instrucţiuni date în capitolele 21-23.

Este imposibil să ai legătură cu Dumnezeu şi să te bucuri de revelaţiile harului Său fără a o arăta şi în afară. Faţa lui Moise strălucea, deşi el nu ştia. Printr-o faţă fericită, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să arate în mod natural celor din jur fericirea lui. Fie ca lumea să vadă în noi reflectându-se ceva din iubirea lui Isus! Pavel le explică corintenilor de ce Moise îşi punea un văl pe faţa sa. Înainte de venirea Domnului pe pământ, chiar reflectarea gloriei divine nu putea fi suportată de omul păcătos, ci trebuia ascunsă. Dar „vălul este desfiinţat în Hristos“ (2 Corinteni 3.14). În adevăr, când a venit Domnul Isus, Dumnezeu a putut fi văzut în El în toată gloria harului Său. Ca urmare, acum, prin credinţă, Îl privim pe Domnul Isus „cu faţa descoperită“ şi suntem, sub aspect moral, „transformaţi“ în acelaşi chip, din glorie spre glorie“ (2 Corinteni 3.18).Un alt privilegiu al lui Moise era acela de „a vorbi cu El“. Expresia se repetă de trei ori în aceste versete. Ce onoare pentru un om al lui Dumnezeu şi ce dovadă de intimitate! Nu este oare o legătură între comuniunea neîntreruptă cu Domnul şi o faţă radioasă? Fie ca Domnul să ne ajute să le experimentăm şi pe una şi pe cealaltă.

Cortul era pe cale să fie construit. Cu această ocazie sunt enumerate pentru a doua oară diversele materiale folosite, pentru a ne aduce aminte că una este a cunoaşte şi alata este a face. În acest timp, înainte de începerea lucrului, este din nou pusă problema sabatului (v. 1-3). Înainte de a întreprinde o lucrare, oricare ar fi aceasta, este necesar să fi petrecut timp în prezenţa Domnului, să fi stat «jos» înaintea Lui, odihnindu-ne sufletul şi duhul în sentimentul dependenţei noastre. La picioarele Domnului Isus a învăţat Maria să slujească cu înţelepciune (Luca 10.39). Şi tot acolo a cunoscut momentul potrivit de a-şi aduce mirul (comp. cu v.8) pentru a-l răspândi pe picioarele Învăţătorului.Remarcăm numărul variat de obiecte pe care trebuia să le aducă israeliţii, de la aur şi pietre preţioase, până la cârligele cortului şi frânghiile care susţineau edificiul (pentru a susţine adevărul). În această lungă listă, fiecare putea găsi ceva de adus. Şi voi, dragi prieteni care-L cunoaşteţi pe Domnul, puteţi contribui la zidirea Adunării. O slujbă făcută în mod discret, bucuria de a „face milostenie“ (Romani 12.8) şi rugăciunile zilnice pentru mărturia creştină sunt la îndemâna oricui. Şi sunt plăcute Domnului.

Israeliţii puteau aduce numai ceea ce nu dăduseră înainte pentru viţelul de aur (32.3). Vom putea închina în slujba Domnului numai ceea ce nu am folosit deja pentru lume. Să nu ne risipim deci tinereţea.Cine au fost cei care au dat? „Fiecare om pe care îl mişca inima lui şi fiecare om pe care îl îndemna duhul“ (v.21). Aceasta este esenţialul! Să-L iubim pe Domnul, Adunarea, pe aproapele nostru, iată condiţiile fundamentale atât pentru a face o lucrare bună, cât şi pentru a aduce un dar. Pe lângă toate acestea, ceea ce nu izvorăşte din dragoste de regulă nu este bine înfăptuit.Unele lucruri puteau fi făcute în casă, în familie, de exemplu cusutul. Nu trebuie să ne imaginăm că a lucra pentru Domnul înseamnă în mod necesar a fi evanghelist sau misionar într-o ţară îndepărtată.Să luăm notă de serviciul femeilor. Dacă nu toate erau „iscusite“ sau înţelepte (v.26), toate puteau avea, la fel de bine ca şi bărbaţii, tragere de inimă să facă sau să dea ceva pentru sanctuar (Tit 2.5).Unora, Dumnezeu le-a pus pe inimă să dea învăţătură (v.34). Fie ca El să pună pe inima altora să asculte! Aşa vor putea toţi să facă o slujbă înţeleaptă.

Într-o scurtă parabolă a evangheliei după Marcu, Domnul Se prezintă ca un stăpân care a plecat de acasă după ce a dat de lucru robilor Săi. El a lăsat „fiecăruia lucrarea lui“ (Marcu 13.34). Cu excepţia portarului, natura acestor lucrări nu este precizată. În absenţa Lui, Domnul a pregătit o îndatorire pentru fiecare dintre ai Săi, în raport cu vârsta sa şi cu capacităţile sale. Într-o altă parabolă, cea a talanţilor, vedem că stăpânul, la întoarcerea sa, cere socoteală lucrătorilor săi. Unii dintre ei primesc o recompensă, alţii sunt daţi de ruşine (Matei 25.14-30). Am făcut noi, fiecare în parte, ceea ce aştepta Domnul de la noi?Lectura noastră de astăzi ne învaţă că multe daruri sunt aduse prea târziu. Momentul pentru a îndeplini o slujbă sau pentru a aduce un dar trecuse. Probabil că mulţi au muncit din greu, dar nu de îndată. Şi ceea ce nu aducem imediat poate să nu mai fie necesar în momentul când în sfârşit ne decidem: este prea târziu, ocazia este pierdută. Ce lecţie importantă pentru noi!„Cortul era una“, concluzionează v.13. „Este un singur trup“, declară Efeseni 4.4. În ciuda divizării creştinătăţii în numeroase denominaţii, Dumnezeu vede Adunarea Sa ca fiind un întreg.

Materialele fuseseră strânse, lucrătorii fuseseră desemnaţi: va începe construcţia Cortului. În toate acestea vom avea ocazia să vedem mai multe imagini şi să desprindem învăţături noi.Întâi sunt enumerate învelitorile. Prima, făcută din zece covoare, descrisă în v.8-13, nu putea fi văzută decât dinăuntru, la lumina sfeşnicului, când preotul era în Locul Sfânt. Tot aşa, feluritele glorii ale lui Isus pot fi înţelese şi apreciate numai în lumina Duhului Sfânt, în prezenţa lui Dumnezeu. Pe de altă parte, prin cea de-a patra învelitoare, făcută din piei de viţel de mare, cortul, spre deosebire de templele antice (şi de clădirile religioase moderne), nu prezenta în exterior nimic de natură să atragă atenţia. Aceasta ne aminteşte de Cel care „n-avea nici frumuseţe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, nici o înfăţişare ca să-L dorim“ (Isaia 53.2; Ioan 5.41). Să ne păzească Domnul de atracţiile lumii şi de spiritul ei, să ne ferească să dorim gloriile ei trecătoare sau să ieşim în evidenţă mai mult decât Domnul nostru.Aşezate stabil pe piedestale de argint, scândurile, imagine a celor răscumpăraţi, ne amintesc de îndemnul apostolului: „Staţi astfel tari în Domnul, preaiubiţilor!“ (Filipeni 4.1).

Minunata perdea care despărţea Locul Sfânt de Locul Preasfânt era susţinută pe patru stâlpi. Firea omenească a lui Hristos, aşa cum ne-o dezvăluie evangheliştii, este un subiect inepuizabil pentru adorare şi închinare. El este Mesia al lui Israel (Matei), Robul credincios (Marcu), Fiul Omului (Luca), Cel care a venit din cer (Ioan). Fiecare fir: albastru, purpuriu, stacojiu sau in subţire răsucit, fiecare aspect al firii Sale, desăvârşit în sine, se întreţese cu celelalte în chip minunat, alcătuind întregul, care este viaţa Domnului nostru Isus Hristos. Dar această viaţă,

aşa frumoasă, cum era, nu ne putea aduce la Dumnezeu, ci, dimpotrivă, ea accentua adânca noastră mizerie morală. Era nevoie de moartea Lui. Şi, ca semn, chiar în momentul când Mântuitorul Îşi dădea viaţa pe cruce, Dumnezeu a rupt perdeaua, deschizând pentru închinători „calea nouă şi vie“ către El (Evrei 10.20).Apoi au fost făcute chivotul şi masa. Drugii cu care erau transportate acestea prin pustiu ne fac să ne gândim la umblarea Domnului aici, jos. Poleirea cu aur ne aminteşte de versetul din Isaia: „Ce frumoase sunt ... picioarele celui ce aduce veşti bune“ (52.7).

A urmat sfeşnicul din aur curat, cu piedestalul lui din aur bătut, cu fusul său, gămălioarele, potiraşele şi florile sale, care „erau din el“ (v.17). Dumnezeu Îşi găseşte plăcerea să repete în detaliu toată plinătatea (numărul 7) roadelor şi a frumuseţilor acestui sfeşnic, simbol al lui Hristos, neîntrecut de nimeni în nici una din gloriile Sale. Dar să nu uităm că sfeşnicul era din aur bătut şi că era alimentat cu untdelemn fără drojdii (27.20), descrieri care ne amintesc de suferinţele Celui care a venit ca adevărata lumină în întuneric şi care nu a fost primit. Respins, El străluceşte acum în sanctuar, unde ai Săi pot să-L contemple prin credinţă.Altarul de aur, care era tot în Locul Sfânt, înaintea perdelei dinăuntru, este încă o imagine a Celui care este centrul adorării noastre, în Numele căruia ne apropiem de Dumnezeu pentru a ne închina şi pentru a beneficia de lucrarea Sa mijlocitoare. Tămâia adusă acolo, dacă ne referim la capitolul 30.34-38, era „după arta celui care face mir: sărată, curată, sfântă“. Diferitele uleiuri din care era alcătuită ne vorbesc de aspecte ale perfecţiunii Fiului lui Dumnezeu şi de valoarea ei pentru Tatăl, căruia îi sunt oferite aceste calităţi desăvârşite.Untdelemnul sfânt pentru ungere este, în mod similar, pregătit conform instrucţiunilor din cap. 30.

Altarul de bronz ne aminteşte că Dumnezeu a oferit prin cruce o soluţie pentru starea noastră păcătoasă. Dar mulţi credincioşi sunt tulburaţi de păcatele comise după convertire. Pot oare aceştia să-şi piardă mântuirea? Nu! Binecuvântat fie Dumnezeu! Aşa cum i-a spus Isus lui Petru: „Cine s-a scăldat“ – o spălare care pentru un credincios se face o dată pentru totdeauna (vedeţi 29.4) – „nu are nevoie să i se spele decât picioarele“ (Ioan 13.10). Această spălare a picioarelor după mers, şi a mâinilor pentru lucrare, se făcea la ligheanul de bronz, care era confecţionat din acelaşi material ca şi altarul, pentru a ne învăţa că păcatele comise după convertire Îl costă pe Cel care a făcut ispăşire pentru noi tot atât de mult ca şi păcatele noastre dinainte. Dar noi putem (şi trebuie) să le mărturisim lui Dumnezeu, care este credincios şi drept ca să le ierte, datorită lucrării Domnului Isus (1 Ioan 1.9).De la v. 9 la 20 se prezintă facerea curţii. Găsim măsurile porţii (v. 18): douăzeci de coţi, adică aproximativ zece metri. Aceasta este o imagine a uşii harului, larg deschisă pentru sărmanii păcătoşi, şi a căii uşoare prin care Evanghelia permite tuturor să se apropie de cruce (altarul de bronz). Au trecut oare toţi cititorii noştri prin această uşă?

Dumnezeu cere ca leviţii să facă un inventar exact al celor confecţionate şi date pentru Casa Lui. El nu uită nimic, nici ultimul ac, nici cel mai mărunt cârlig, ştiind cât l-a costat pe fiecare dintre cei care au adus obiectele. Domnul Isus, stând în faţa intrării în tezaurul Templului, privea mulţimea care-şi aducea darurile şi El a apreciat în mod deosebit cei doi bănuţi aduşi de o văduvă săracă, pentru că acest dar însemna pentru ea predarea deplină, aceştia fiind „tot ce avea ca să trăiască“ (Luca 21.1-4).Ligheanul de aramă menţionat ieri vorbeşte în acelaşi fel. Era făcut din oglinzile femeilor care, urmându-l pe Moise, au ieşit afară, la cortul întâlnirii (v. 8). În prezenţa lui Dumnezeu şi prin zelul pentru casa Lui, inimile lor au fost mişcate să renunţe la preocuparea cu propria persoană, sugerată de oglinzi (Matei 16.24-25). Şi acest lucru este apreciat de Dumnezeu şi consemnat în Cuvântul Său. Cât despre argintul strâns la numărătoarea poporului, el a fost folosit pentru facerea postamentelor stâlpilor şi scândurilor. Totul are la bază glorioasa răscumpărare al cărei simbol este argintul (vezi Numeri 3.48) şi pe aceasta se întemeiază fiecare credincios în parte pentru a rămâne în credinţă.

În descrierea veşmintelor sfinte ale lui Aaron se adaugă un detaliu (v. 3), care nu apare în cap. 28: firele efodului trebuia să se împletească cu fire subţiri de aur. Gloria divină a Marelui nostru Preot străluceşte între toate trăsăturile umanităţii Sale sfinte. Să le contemplăm în Evanghelii. El doarme la cârmă pe căpătâi, dar în următorul moment linişteşte vântul şi marea. Plânge la mormântul din Betania, dar aceasta tocmai înainte de a-l învia pe Lazăr. Plăteşte birul, dar cu o monedă găsită în gura unui peşte pe care El L-a creat. La fiecare pas, aurul divinităţii Sale se arată în împrejurările cele mai obişnuite ale vieţii Lui ca om, ca Om al durerii. Caracterul unitar al gloriilor lui Isus este întărit prin lănţişoare, monturi, şnururi şi inele – care realizau îmbinarea acestor veşminte unele de altele. Cu privire la Hristos, nu putem lăsa deoparte nimic, nu putem pune la îndoială nici un adevăr în parte fără a-L nega în totul. Vai! În istoria Bisericii sunt prea multe exemple de îndrăzneţi care nu s-au temut să facă asemenea lucruri. Dumnezeu să ne ajute să recunoaştem cu mintea şi cu inima toate perfecţiunile morale, oficiale şi personale, cu care este învestit Domnul Isus!

În cap. 39 şi 40 se repetă mereu expresia: „după cum poruncise Domnul lui Moise“. Nimic nu era lăsat în seama imaginaţiei celor care făceau lucrarea şi acelaşi lucru este valabil şi astăzi cu privire la închinarea creştină. Biblia ne învaţă tot ce trebuie să ştim despre felul în care Dumnezeu doreşte să I se aducă închinare. A adăuga ceva la acestea sau a înlocui ceva prin ceea ce ni se pare mai bun n-ar fi pură neascultare? Şi în acelaşi timp pretenţie! Cu ce drept decidem noi ce Îi este plăcut lui Dumnezeu? Priviţi la denominaţiunile creştine cu clerul lor, cu organizaţiile lor şi cu ceremoniile lor pompoase! Dumnezeu «nu a poruncit» aceste lucruri şi, în consecinţă, credinciosul care cunoaşte Cuvântul nu poate lua parte la ele.Spre deosebire de rânduielile Vechiului Testament, dintre care unele ne-au fost prezentate în cartea Exod, „adevăraţii închinători“ se adresează Tatălui „în duh şi în adevăr“ (Ioan 4.23, 24). Formele exterioare ale unei religii fireşti (carnale) şi ceremoniile ei au fost lăsate deoparte şi înlocuite prin lucrarea Duhului Sfânt. Noi nu mai avem înaintea ochilor simboluri şi umbre pentru închinarea noastră, ci avem realitatea lucrurilor eterne.

În ziua întâi a lunii întâi, Moise este invitat să ridice cortul cu mobilierul lui, imagine a noilor relaţii ale lui Dumnezeu cu poporul Său. Toate lucrurile au fost făcute noi şi Domnul Însuşi S-a îngrijit de toate. Rămânea să fie puşi în slujbă preoţii: „Să apropii pe Aaron şi pe fiii lui“ (v.12). Ne gândim la omul care a pregătit o cină mare şi l-a trimis pe robul său să spună invitaţilor: „Veniţi, pentru că acum toate sunt gata!“ (Luca 14.17).Sanctuarul fusese pregătit pentru închinător; era nevoie ca şi închinătorul să fie pregătit pentru sanctuar: „să-i speli ... să-i îmbraci ... să-i ungi“. «Spălaţi, îndreptăţiţi, desăvârşiţi, intrăm în Locul Sfânt ...» – spune o cântare. Şi pentru preot începeau îndatoririle sfinte, în ordinea potrivită: altarul de bronz, ligheanul, intrarea în Locul Sfânt, arderea tămâiei pe altarul de aur. Să mai zăbovim noi, când Dumnezeu Însuşi spune: „Să apropii“, când Marele nostru Preot, adevăratul Aaron, introducându-Şi fiii în sanctuarul ceresc, spune: „Iată-Mă, Eu şi copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu“ (Evrei 2.13)?

Sanctuarul şi obiectele necesare pentru închinare au fost pregătite până în cele mai mici detalii şi au fost aşezate fiecare la locul potrivit. Moise a terminat lucrarea, ceea ce ne aminteşte de Cel care i-a putut spune Tatălui: „Am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac“ (Ioan 17.4). Dar credincioşia lui Moise peste toată casa lui Dumnezeu, menţionată în Evrei 3.2, ... este numai o umbră a credincioşiei Fiului, „credincios Celui ce L-a rânduit“. El L-a descoperit pe Tatăl, Şi-a sfinţit „fraţii“, a ridicat adevăratul cort al cărui Mare Preot este, a stabilit o nouă ordine a lucrurilor (nu a celor văzute, materiale), prin care Îl putem cunoaşte pe Dumnezeu, ne putem apropia de El şi Îi putem sluji (vezi şi Evrei 8.1, 2). Minunatul Cort, cu care ajungem la sfârşitul studiului asupra cărţii Exod, a ilustrat pentru noi multe aspecte ale lucrării lui

Hristos şi consecinţele acesteia. Cea dintâi consecinţă este că Dumnezeu coboară în glorie ca să locuiască în mijlocul poporului Său (v.34, 35). Astfel că, pe temeiul lucrării terminate a lui Hristos, Dumnezeu Duhul Sfânt a coborât pentru a alcătui Biserica, pentru a fi, conform Ef. 2.22, „o locuinţă a lui Dumnezeu în Duh“. De atunci, în ciuda declinului, El este prezent acolo ca o călăuză divină, conducând poporul lui Dumnezeu, aşa cum o făcea pentru Israel norul de deasupra cortului.

Structura cărții Exod

“Și Domnul ia zis lui Moise: „Intră la faraon și spunei: Așa zice Domnul: «Lasă pe poporul Meu să plece, ca să-Mi slujească».“ Exod 8.1

Cartea Exod a fost pe drept numită «cartea răscumpărării». Răscumpărarea este subiectul ei principal, fie că o privim din punct de vedere istoric, pentru poporul Israel, fie că o privim din punct de vedere simbolic, pentru credinciosul din vremea de acum. Cartea din Noul Testament care corespunde cărții Exod este Epistola lui Pavel către Romani, în special cu privire la ispășire și la eliberarea de păcat. „Exod“ înseamnă „ieșire“, un nume potrivit pentru cartea care descrie ieșirea israeliților din Egipt și de sub robia lui faraon – imagini binecuvântate cu privire la eliberarea noastră de robia păcatului și de sub puterea lui Satan.

Iată un mic sumar al acestei cărți:

• Capitolele 1–18 – Eliberarea din Egipt;

• Capitolele 19–24 – Legământul cu Iahve;

• Capitolele 25–40 – Cortul.

Moise este personajul principal din cartea Exod. El este astfel o imagine potrivită a lui Hristos, Conducătorul nostru, care îi conduce pe cei răscumpărați prin pustie (Evrei 3.1,2). Există, de asemenea, o comparație interesantă între nașterea lui Moise și cea a lui Hristos. Cartea Exod începe cu descrierea nașterii lui Moise și a felului în care a fost salvat de decretul lui faraon dat împotriva copiilor evrei de parte bărbătească. Acest lucru a avut loc la patru sute de ani după promisiunea lui Dumnezeu față de Avraam (Geneza 15.13). Noul Testament începe după patru sute de ani de tăcere între cartea Maleahi și Evanghelia după Matei, care, la rândul ei, începe cu prezentarea Eliberatorului care a venit pentru a mântui pe poporul Său de păcatele lor. Mai mult, vedem că, după nașterea lui Hristos, Irod a dat o poruncă – la fel cum a făcut faraon – ca pruncii din Betleem să fie omorâți, însă Domnul Isus este ținut în siguranță și este trimis … în Egipt!

“Și să-Mi facă un lăcaș sfânt, ca să locuiesc în mijlocul lor. Potrivit cu tot ce-ți arăt, modelul cortului și modelul tuturor uneltelor lui, așa să faceți.” Exod 25.8,9

Exod este o carte a simbolurilor. Am văzut deja că Moise este un simbol, însă găsim și altele: mielul de Paște, simbol al lui Hristos, Paștele nostru; Marea Roșie, simbol al morții lui Hristos pentru noi; apele de la Mara făcute dulci prin lemnul care a fost aruncat în ele, simbol al amărăciunii păcatului, înlăturată prin cruce; cele douăsprezece izvoare de la Elim, simbol al înviorării și al odihnei venite prin slujirea Duhului Sfânt; mana, simbol al lui Hristos venit din cer și al umblării Lui aici, ca Om. Aceasta este o listă incompletă, fiindcă Exodul este foarte bogat în simboluri. Ele sunt umbre ale lucrurilor viitoare (Coloseni 2.17).

Cortul este însă acela care ne oferă o imagine completă a lucrurilor cerești și a lui Hristos. A doua jumătate a cărții Exod se ocupă cu planurile, cu construcția și cu uneltele cortului. Acesta constituie un studiu bogat cu privire la lucrarea de răscumpărare împlinită de Hristos și, de asemenea, cu privire la adevărul măreț că Dumnezeu pregătește un sanctuar pentru a locui în mijlocul poporului Său (Exod 25.8; 40.33,34; Efeseni 2.21,22).

Cortul, prin toate materialele și părțile sale, prezintă Persoana și lucrarea lui Hristos ca Mijlocitor. El este de asemenea o imagine a lucrurilor cerești, potrivit cu Evrei 9.23. Cortul prezintă totodată, în mod simbolic, calea de apropiere a omului păcătos de Dumnezeu. Descrierea lui începe cu chivotul, în Exod 25.10, fiindcă chivotul reprezintă manifestarea lui Dumnezeu către om – cel mai înalt simbol al lui Hristos. Prezentarea lui se sfârșește, în Exod 40.34, cu norul gloriei Domnului, care la umplut, acesta fiind semnul locuirii lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său.

Citiți cartea Exod și bucurați‑vă de mană!